

С. Г. КРЕЛЬ

# КАМО ГРЯДЕШІ, БАГРЯНА ШКІРЯНКО?



Н А К Л А Д О М   А В Т О Р А  
ЛОНДОН 1 9 5 5



С. Г. КРЕЛЬ

**КАМО ГРЯДЕШІ,  
БАГРЯНА ШКІРЯНКО?**

**[diasporiana.org.ua](http://diasporiana.org.ua)**

Н А К Л А Д О М А В Т О Р А

ЛОНДОН

І 9 5 5

## **ДО ДЕСЯТОЇ РІЧНИЦІ УРДП.**

**Відповідь на статтю І. Багряного „Наша ідеологія”,  
надруковану в „Українських Вістях”, ч. 16/894 від 13-го  
лютого 1955 року.**

**Всі права застережені автором**

## ПЕРЕДМОВА

Політична еміграція народів теперішнього ССРСР, що вирвалася із пазурів російсько-большовицького червоного імперіялізму, являє собою непримиренного і найбільш активного ворога російського імперіялізму в будь-якій його фарбі — білій, червоній чи чорній.

**Таку саму поставу вона займає й супроти комунізму в будь-якій його формі.**

Авангард борців проти московської тюрми народів та проти комунізму становить **українська політична еміграція**, як частина найбільш мордованого та винищованого імперіялістичною Москвою народу.

Завдяки наполегливій праці українських політичних та громадських організацій, вільний демократичний світ переконався, що російська комуністична партія та її знаряддя — советська влада, являють собою жахливу систему **самоузаконеного політичного бандитизму**, оперту на насильство і терор, озброєну до зубів мілітарно і пропагандивно. Найбільшою жертвою російсько-большовицького політичного бандитизму є українська нація. І в економіці, і в культурі, і в церкві, і в національній біологічній субстанції російський великодержавний політичний бандитизм залишив на Україні свої криваві грабіжницькі сліди.

У боротьбі з большевицькою навалюю з Москви Україна понесла колосальні жертви тому, що українські комуністи типу М. Хвильового допомогли Москві зруйнувати Українську Самостійну Державу — **У.Н.Р.** Цим самим українські комуністи, московські яничари, відчинили Москві, через Україну, **ворота на захід Європи**. І саме тому, „визвольні” акції російсько-імперіяльного політичного бандитизму поширились на білорусів, поляків, чехів, словаків, сербів, словенців, хорватів, румун, болгар, мадяр, латишів, литовців, естонців і навіть... албанців!

Отже, українські комуністи — М. Хвильовий, М. Скрипник, Шумський, Любченко, Затонський, Чубар, Петровський та інші, заваливши Українську Самостійну Державу, стали

зрадниками не тільки по відношенню до свого власного українського народу. **Вони об'єктивно спричинилися до зради своїх західніх демократичних сусідів**, проклавши Москві дорогу на Захід Європи.

Якби Українська Народня Республіка утрималась у своїх законних кордонах як суверенна самостійна держава, то судьба наших західніх сусідів склалася б зовсім інакше.

Українські комуністи — Хвильовий, Скрипник, Шумський, Затонський і інші разом з ними, — **загнали піж у спину** українському народові саме тоді, коли він пішов на максимальні жертви у боротьбі за волю та державну незалежність проти хижацької загарбницької Москви.

І як не дивно, а опі московські яничари-кати українського походження деякими темними особами з кіл революційної „демократії” вихвалиються як мученики, лицарі, герої, що впали смертю хоробрих „**за велике і слушне діло**”.

Що призвело до „трагічних” пострілів Скрипника та Хвильового? Невже це було виразом високоїдейного патріотичного протесту проти винищення українського народу більшовицькою Москвою? Ні, рішуче ні! Ні Скрипник, ні Хвильовий проти голоду на Україні в 1932-33 р.р. не протестували!!

А може вони стали в захист **СВУ** та **СУМ** в час судового процесу в 1930 р? Ні, не стали.

У чому ж тоді криється тасмниця пострілів?

Російська більшовицька партія, керована Леніном, з пізніше, Сталіном, використавши українських комуністів як своїх яничарів, почала поступово спихати їх в негонорові місця: кого на смітник, кого в помийну яму. Миколу Хвильового було приречено до викинення на смітник. Для заслуженого чекіста-яничара це була тяжка особиста „образя”. Перед амбітним Хвильовим встала альтернатива: що вибрати — труну, чи смітник? Він вибрав перше. І в цьому криється вся „трагедія” Хвильового, як послідовного, переконаного фанатичного комуніста, а саме: „трагедія” особистої амбіції, слави і кар'єри, пов'язаної з облудним міражем „загірної комуні”.

Ще раз підкреслюю: **Москва не хотіла трактувати своїх яничарів як рівноправних та рівноцінних партнерів!**

Але амбітні яничари, Скрипник та Хвильовий, не хотіли з цим помиритись... Отож Москва їх **використала й викинула!**

І як не дивно, а на еміграції згуртувалася ціла окрема „партія”, що займається перманентною глорифікацією українського комуно-яничарства у вигляді так званого **хвильовизму**.

Оця „партія” залюбки повторює гасло: „Геть від Москви!” Але ніде не упоминає, що це гасло було проголошено **раніше від Хвильового**, а саме, 4-им Універсалом Центральної Ради.

Питаємо новоульмівську революційну „демократію”: а де ж гасло **„Геть від комунізму!”**?

Ні в товариша Фітільова, ні в товариша Багряного такого гасла нема.

Про таке гасло революційна „демократія” з табору хвильовизма „забула”. Отож, мусимо пригадати.

Слово за лідерами **УРДП!**

На їхній мові це означає: „Карти на стіл!”

АВТОР





## ЧАСТИНА ПЕРША

### І. ДОПОВІДЬ П. А. БОНДАРЕНКА

23 травня 1954 р., о 4 годині дня, в будинку Об'єднання в Лондоні відбулася дискусійна доповідь п. Андрія Бондаренка (члена крайкому УРДП на терені Англії) на тему: „Ідеологічні та ідейно-політичні основи української революційної демократії”.

Уже формулювання самої теми не витримує критики. В партійних програмах нема окремих ідеологічних та окремих ідейно-політичних основ, бо неможливо відокремити ідеологію від ідей та політичних питань.

Кожна партія має такі основи: 1) ідеологічні та 2) організаційні. А в п. Бондаренка вийшла маленька гра з великими словами. По змісту теми він говорив мало, а більшу частину часу уділив поверховому переглядові різних світоглядів. Хаотично й безсистемно цитував уривки з думок Гегеля, Канта та Сартра. Як в калейдоскопі замерехтіли ідеалізм, матеріалізм, монізм, марксизм, сюрреалізм, дуалізм, спірітуалізм, екстєнціалізм та інші невизначні ізми. І при цьому гонорово ствердив, що всі ці ізми УРДП „сприймає, толєрує, узгіднює й координує”.

Якщо взяти до уваги загально-освітню підготовку більшої частини слухачів, то бондарєнкова світоглядова „довга лоза” виглядала по-цирковому гумористично.

Покінчивши з світоглядами, доповідач перейшов до властивої теми — до „основ”.

І виказався таким самим „знавцем” основ, як і світоглядів. Головну думку він висловив у кінці доповіді. Вона зводилася до твердження, що УРДП, як партія „**Всього українського народу**”, в майбутній самостійній державі має посісти **домінантне** становище (слово „домінантне” належить п. Бондарєнкові). Щоб обґрунтувати своє твердження, доповідач зачитав із „Наших Позичій” (ч. 2, вересень 1948 року) більшу частину „Звернення Генерального Секретаря до учасників 4 пленуму ЦК УРДП”.

По закінченні доповіді відбулася дискусія у формі запитань та обміну думками.

Серед поставлених питань були такі:

1. Від якого часу Ваша партія починає свою історію, хто дав перші ідейні початки для формування її ідеології, кого Ваша партія (**УРДП**) визнає за свого партійного родоначальника або ідейного патрона, чи духового батька?

2. Яка соціяльна природа ідеології?

3. Як Ви уявляєте можливості революційних заворушень на Україні?

На перше питання п. Бондаренко сказав, що **УРДП** починає свою історію від часів хвилювизму, організаційно оформилась на еміграції, перші початки для формування її ідеології дали І. Багрянний, Ю. Дивнич, В. Гришко, а партійним духовним батьком **УРДП** є... **Симон Петлюра** (!)

Другого питання доповідач зовсім не зрозумів. Але неперевершений зразок політичної „мудрости” він виказав, коли говорив про можливості революційних заворушень на Україні з точки зору „української революційної демократичної думки”. Пан Бондаренко дослівно сказав: „Упаде бомба, і почнеться революція!” У відповідь на таке „фахове” твердження в залі вибухнув спонтанний сміх. Доповідач розгубився і попав у глузу ситуацію.

Член проводу **ОУН** (м) п. Є. Мацях кинувся рятувати і саму ситуацію, й доповідача. Але в кінці свого виступу він зробив п. Бондаренкові ведмежу послугу.

Пан Є. Мацях сказав дослівно: „Треба триматися чогось одного: або ідеалізму, або матеріялізму. Пане Бондаренко, треба служити комусь одному: або Богові, або сатані, але не обом разом”. Коментарі зайві.

Змістовний діловий виступ доктора Волиця з боку деяких уердепівців та іже з ними був зустрінутий з незрозумінням, і то тільки тому, що він є соціяліст, і що висловив пересторогу на адресу **УРДП** відносно хвилювизму.

Пан С. Ч.-й порушив ту саму думку та зробив наголос на тому, що пропаганда хвилювизму ставить українську визвольну справу в міжнародньому політичному світі в дуже невігідне, фальшиве й **компромітуєче** становище.

Пан С. Крель піддав ґрунтовній критиці „ідеологію” **УРДП** і підкреслив, що ця „партія” не має ніяких підстав **присвоювати** собі роллю репрезентанта інтересів та волі всього українського народу. І іронічно додав, що на Україні таку роллю давно собі присвоїла... **КП(б)У**.

## II. ЗАУВАГИ ДО МАРКСИЗМА

Час від часу я виступав з літературними творами в „Українських Вістях” під відомим цій газеті псевдонімом. В ролі публіциста виступаю в пресі перший (а може і останній) раз. І усвідомлюю, що в цьому випадкові ховатися за псевдоніми ніяк неможна.

Воляцький гонор та національна честь наказують мені виступити одверто. Адже я матиму справу не з юрбою розполітикованих хлопчаків, а з секретаріатом **ЦК УРДП**.

Мета моєї статті: внести ясність в „ідеологію” і тактику української революційної „демократії” на тлі доповіді п. А. Бондаренка та „Звернення Генерального Секретаря **УРДП**” („Наші Позиції” ч. 2, 1948 р.).

Під час мого виступу деякі молодики з уердепівців зчинили маленький „патріотичний” галас. Я не маю до них ніяких упереджень: вони бідні, наївні, духово й грошово ошукані люди, що попали в „ідейний” полон до еміграційного партійно-демагогічного гуляйпілля. Мені було зроблено закид, що я проповідую марксизм. Не сприймаю цей закид за особисту образу: на його треба реагувати не емоціями, а розумом.

На питання, чи дійсно я маю марксівський світогляд, треба дати відповідь, як я ставлюсь до основних марксівських тез: 1) „Буття визначає свідомість”, 2) „Релігія є опієм для народу”, 3) „Держава є знаряддя гноблення”.

Я вважаю, що ставлення до марксизму не є моєю особистою справою: це питання має актуальний інтерес для всієї нашої еміграційної спільноти. На перші дві тези даю одну спільну відповідь.

В розумінні Маркса значить, що зі зміною умов буття кардинально змінюється і сама свідомість. А свідомість — це є **здібність** визначити своє власне **наставлення** до всього навколишнього світу.

Навколишній світ — це Бог, природа та люди.

Незалежно від **матеріальних** умов свого буття, моє ставлення до Бога та природи залишається **незмінним**.

Бога визнаю за єдиний **Абсолют досконалости**, за Всевишнього Творця в макросі й мікросі, за Святу Тройцю єдиноїстотну і неподільну.

Природу треба берегти, плекати й розумно використовувати для своїх життєвих потреб: господарчих, оздоровчих, естетичних.

Моє ставлення до людей, за всяких умов, **не може** бути постійним, то б то, або тільки позитивним, або ж тільки негативним, бо з таким однобоким ставленням мені прийшлося б дивитися на всіх людей або тільки як на янголів, або ж тільки як на мерзотників.

**Я ставлюся до людей так, як вони ставляться до наших найвищих національних ідеалів.** А ставлення людей до мене, як до особи, має **другорядне** значення.

Марксівська теза „Держава є зняряддя гноблення” найкраще виправдовується в Советському Союзі. Щодо країн за „залізною заслоною”, ця теза звучить анекдотично. Наведу приклади.

1. Стара капіталістична держава Англія стала речником соціальної справедливости. У цій країні найрадикальніші реформи в народньо-господарчому житті переведено саме державою, і то без будь-яких революційних заворушень. За допомогою низки законів англійське робітництво має нормалізований робочий день, сталу заробітню платню, техніку безпеки праці, соціальне забезпечення та тверді, законом визначені, ціни на предмети широкого вжитку.

Діяльність промисловців, купців, банків лімітується і контролюється державою, а державний бюджет Англії планується й переводиться в життя, головним чином, за рахунок прибутків великих власників.

Маючи демократичний парламентаризм, робітництво Англії, за винятком комуністів, не має ніякої потреби застосовувати якусь іншу демократію: чи так звану „народню”, чи якусь „революційну”.

### III. ЕВОЛЮЦІЯ ЗОЛОТОГО МІШКА

2. А ось друга капіталістична держава — Сполучені Штати Америки.

26.5.1954 р. європейський відділ радіо-станції „Голос Америки” передав у Советський Союз статтю на тему „Акули капіталізму” з російського журналу на еміграції „Свобода”.

Автор статті пише, що в брехні Советського Союзу про капіталістичний світ найкраще можна розібратися тоді, коли ознайомитись з річними звітами найвидатніших світових фірм. Ось, наприклад, „**ДЖЕНЕРЕЛ МОТОРС**” — акційна світова фірма.

В ній працює 550.000 робітників та службовців.

За 1953 рік фірма мала 10 мільярдів прибутку, який становить 18% від річного плану.

Розподіл чистого прибутку такий:

5% — власникові фірми,  
13% — державний податок.

Середня щомісячна заробітня платня — 400 доларів.

Це прекрасний заробіток. Родина робітника з трьох осіб має власне мешкання з трьох кімнат, добре умебльованих, з ванною, рефріжератором, з добрим харчуванням, з добрим убранням, з культурним життям.

Місячні витрати такої родини становлять коло 250 доларів.

Кожний робітник фірми має великі заощадження в банку і власне авто.

Фірма має 600.000 акцій.

Власником фірми є 495.000 пайщиків.

Великий відсоток робітників та службовців фірми є акціонерами фірми.

На вдосконалення та модернізацію виробництва фірма в 1953 році вклала три мільярди капіталовкладень.

Майже всі робітники та службовці є членами профспілок.

Додаю від себе: якби не існував Советський Союз, марксистська теза про державу зазнала б цілковитого провалу.

До статті „Акули капіталізму” застосуємо маленький стислий соціально-економічний аналіз.

Почнемо його з того місця, де політичний коментатор „Голосу Америки” спокійно поставив крапку.

За відомостями статті констатуємо наступні факти:

1) робітники та службовці американської акціонерної фірми „Дженерал Моторс” мають високий життєвий стандарт та поважні заощадження в банках;

2) велика частина робітників та службовців цієї фірми являються її акціонерами, то б то, **фактичними господарями** того підприємства, в якому вони працюють.

Що це? Вростання робітництва в капіталізм? Еволюція золотого мішка? Початок самоліквідації пролетаріату як класи?

Здається, що так! В Америці такі „парадокси” — цілком можлива річ! Отже, „потягнемо консеквенції”!

Робітництво Америки зробило великої історичної ваги крок уперед, стало на вищій щабель соціально-економічної драбини, а саме: від класи безмаєтного голодрабого пролетаріату поступово переходить до **класи незалежних приватних власників.**

А це означає не що інше, як процес поступової **само-ліквідації**, пролетаріату як класи. Цей процес є переконливим показником того факту, що пролетаріат, як класа безмаєтної спільноти, являється хоробливою соціально-економічною **аномалією** теперішнього суспільства

Що правда, цей процес дуже повільний, довгий, тяжкий, але зате певний, цілком закономірний, а, головне, безкровний!...

А об'єктивно, це ніщо інше, як кропітливе підготування до похорону світового комунізму, починаючи з Америки!

Процес самоліквідації пролетаріату, що почався в **США**, дає підставу вірити, що колись робітництво цілого світу позбирає примірники „Комуністичного Маніфесту” К. Маркса, кине їх на купу та учинить над ними... урочистий акт автодафе.

А на вивісках своїх індивідуально-приватних та акціонерних варстатів напише нове, нечуване досі, глузливе антикомуністичне гасло: „Пролетарі всіх країн, розпролетаризуйтеся!!!”

„Штаб мірової революції” в Москві, озброєний до зубів мілітарно і пропагандивно, з організованим комуністичним фронтом та з 64 компартіями світу — це постійно-діючий **революційний вулкан**.

І найбільшим ударом по цьому людоненависницькому руйницькому фронту, найдосконалішим вогнегасителем революційної пожежі — це буде створення „**світового Фонду Соціально-Економічної Реконструкції**” теперішнього (не зовсім досконалого) суспільства.

Потрібно створити **новий „Шан Маршалла”**, щоб:

- 1) бити комунізм **приватною власністю**;
- 2) відправити „панахиду” по пролетарських злиднях, як по фортеці комунізму;
- 3) наказати фінансам співати романси із опери „Дженерел Моторс”: допомогти пролетарям остаточно **розпролетаризуватись**.

Хай живе антикомуністична еволюція золотого мішка!

#### **ІV. ЩО ТАКЕ ІДЕОЛОГІЯ ТА ЯКА ЇЇ СОЦІАЛЬНА ПРИРОДА?**

Розглядаю це питання з таких засад:

- 1) теперішнє суспільство складається не з класів, а з окремих націй;

- 2) класа є частина нації, а не частина суспільства;
- 3) рушійною силою національного прогресу є не класова боротьба, а класова **співпраця**.

**Класи** — це частини нації, що займаються господарчою діяльністю, розбудовують **національну** економіку та створюють суспільно-корисні матеріальні цінності. Іншими словами, класи — це організатори і творці господарчо-економічного життя своєї країни.

Заувага. Я вжив термін „національна економіка”. Це означає економіку якоїсь країни: англійську, французьку, німецьку, американську і т.д.

Поняття „національна” немає нічого спільного з поняттям „націоналізована” або „удержавлена”.

**Економіка** — це витвір людської праці, це — промисловість, сільське господарство, торгівля, фінанси, транспорт.

Економіка — це найголовніша підвалина держави і першооснова загального добробуту нації.

На її ґрунті виникають зовнішньо-політичні та внутрішньо-соціальні стосунки держави.

На її основі розбудовуються національна культура (наука, техніка, мистецтво), цивілізація, право, мораль, ідеологія.

У розбудові національної економіки беруть участь:

- 1) класа великих приватних власників (великі промисловці, землевласники, купці, фінансисти, власники транспортно-комунікаційних засобів);

- 2) класа дрібних приватних власників (селяни, ремісники, кфамарі, дрібні підприємці різних галузей);

- 3) класа робітнича (пролетаріят), що не посідає власного варстату праці і володіє лише своєю робочою силою.

Способи мислення цих класів та їхні погляди на соціальні стосунки **на ґрунті їхніх життьових** (матеріальних та духовних) **інтересів**, то б то, їхні **ідеології**, є відмінні одна від одної своєю класовою специфікою.

Навіть окремі групи класи великих приватних власників, що розбігаються поглядами не в головних, а в другорядних питаннях, (консерватори та ліберали в Англії, республіканці та демократи в Америці) виробили окремі партійно-групові ідеології.

У селян та міських ремісників ідеологія не цілком однакова, хоч вони мають між собою багато спільного, як дрібні продуценти.

Ідеологія має своїм першим завданням **формувати політичну свідомість** (особливо це стосується до поневолених націй).

Вона має своїм другим завданням: **розбудову системи організації**, форми якої залежать від зовнішніх та внутрішніх обставин.

Таким чином, ідеологія має дві функції: **політичну та організаційну**.

Але структура нації є класова.

І тому формування національно-політичної свідомості та розбудова системи організації в середині нації мають виразно **класове зафарблення**. Практично, на ділі, ідеологія формується й розбудовується **партиями**.

Партія — це організована частина класи, найбільш свідома, активна й досвідчена.

Партійна ідеологія нормально повинна бути **класовою**.

Поза класами існують інші частини нації: інтелігенція, службовці, духовенство, кадрові військовики (офіцерство та генералітет).

Але не існує окремої, відрубної, специфічної інтелігентської, службової, духівничої чи військової ідеології.

Інтелігенція та службовці можуть сприйняти ідеологію тої чи тої класи, що імponує їхньому світоглядові.

Для цього вони вступають до тої чи тої партії і займаються політичною діяльністю. Але духовний та військовий стани стновлять виняток: ні священник, ні офіцер не повинні займатися ідеологічними справами, а тим більше залазити в партію та провадити політику в інтересах окремої класи

Священник служить Богові, а через службу Богові служить цілому Народові. Для правдивого священника не існує ніяких цензів: ні маєткового, ні освітнього, ні службового.

Офіцер служить Державі, а через службу Державі служить своєму Народові.

За своїм призначенням їхня служба виключно висока і почесна: вона — надкласова і надпартійна.

Але в **СССР**, люди одягнені в священничі ряси та офіцерські уніформи, під вічним страхом терору, виконують свої службові обов'язки у стані гострого конфлікту із своїм власним сумлінням...

Оскільки кожна теперішня цивілізована нація складається з трьох вищевказаних класів, то існують три домінуючих ідеології:

1) ідеологія класи великих приватних власників з розгалуженням на дві гілки — консервативну та ліберальну;

2) ідеологія класи дрібних приватних власників, або ідеологія „середнього стану”;



3) ідеологія робітничої класи з розгалуженням на три гілки: приватно-власницьку, соціалістичну та комуністичну.

З огляду на те, що партія є **частина класи**, то вона є й повинна бути виразником інтересів та волі своєї єдиноутробної цілоти. Отже, партія є авангард та репрезентант лише СВОЄЇ КЛАСИ (або приватновласницької, або робітничої).

Тому в цілیم світі, за винятком **СССР**, нема й не може бути такої партії, яка **фактично** могла б репрезентувати цілий народ, бо народ, складаючись із різних класів та стаів, не може посідати якоїсь єдиної, спільної, всеохоплюючої, універсальної ідеології.

Отже, ще раз підкреслимо: **народньої ідеології нема** й не може бути, і партія „всього трудового народу” по суті є не партія, а щось інше, подібне... до **КП(б)У**.

Висновок:

1) природа ідеології є суто **класова**.

2) Ідеологія — це система поглядів на соціальні стосунки всередині нації з **позиції якоїсь класи** в обороні своїх спільних, то б то, класових інтересів.

Такі стосунки між людьми, які виникають на ґрунті виробництва, права та моралі, я називаю соціальними стосунками.

3) Іншими словами, ідеологія — це ідейнополітична класова зброя, якою орудує партія, як авангард якоїсь окремої класи, в обороні своєї єдиноутробної класової цілоти.

4) Ідеологія — річ конкретна: вона має свою диференціацію, окреслений зміст, специфіку, призначення, функції.

Якщо ідеологію трактувати без виразного **класового** окреслення, як річ абстрактну, знеосіблену, збірну, загальнонікову, тоді для нас зникає різниця між урядовою політикою, партійною пропагандою та громадською діяльністю. А самих „ідеологій” буде стільки, скільки еміграційних „пашківських республік”.

5) Іншими словами, хаос в ідеологічних питаннях призвів до того, що „політикою” почали займатися **всі охочі** до „справ формальних”.

В звязку з вищезгаданим вивчаємо, що таке політика без лапок.

Урдепівці твердять, що це — „мистецтво керування державою”. Ставимо питання: в **чиїх** інтересах?

Може, в інтересах якогось зарозумілого „універсального” партійного корита?

Чи, може, во славу якогось недоученого таборового „вождя”?

А чи, може, во ім'я якоїсь нової, незнаної, ще невинпробуваної загірної комуни?

Отож, вся тасмниця „мистецтва керування державою” криється в **отих інтересах!**

На думку українського **безпартійного** демократичного громадянства, **політика** (без лапок) — це заняття **державними** справами в інтересах **всього народу**.

ЗАУВАГА 1.

Аналіз та критика окремих ідеологій та їхніх розгалужень не входять тут в мос завдання.

ЗАУВАГА 2.

Я сказав, що рушієм національного прогресу є не класова боротьба, а **класова співпраця**. А далі кажу, що ідеологія — це ідейно-політична класова зброя... в обороні класових інтересів.

Мої високошановані опоненти з кола інших політичних переконань зауважать мені, що ці дві думки (про класову співпрацю та про класову суть ідеології) одна одну взаємно заперечують та виключають. Де ж тут, мовляв, класова співпраця, коли кожна класа за допомогою своєї партійної ідеології веде боротьбу в обороні своїх крєвних класових інтересів?

Чи не являється в наш час партійна ідеологія стародавнім руїнницьким інструментом класової боротьби?

І чи існує якийсь **всенациональний регулятор** класово-партійної діяльності у державах вільного демократичного світу?

І чи існує взагалі в тому світі якась класова співпраця?

Отож вношу в ці питання, з метою ясности, додаткові коментарі.

У вільному демократичному світі (Англія, **США** та інші країни, крім держав Комінформу) для класової співпраці існують, перш за все, **Суб'єктивні чинники**, а саме:

1) всі три класи (велико-приватно-власницька, дрібно-приватновласницька та робітничка класа) посідають спільний могутній **об'єднуючий чинник**, то б то, **природне стремління до набуття та збереження своєї приватної власности**.

2) Політична діяльність якоїсь класи, уособленої в своїй партії, що стала при державній владі, **контролюється опозицією** інших партій, які в уряді становлять меншість.

З цього погляду партійна опозиція по відношенню до урядуючої партії є річ корисна і **конче потрібна**.

3) Всі робітничі партії (за винятком комуністичних) гостро наставлені проти завогнювання класового антагонізму та відмовились від революційних експериментів у своїх власних країнах.

І лише комуністична партія використовує ідеологію як руїницьке знаряддя класової боротьби.

Класичний зразок класової співпраці спостерігаємо в Європі, а саме, всередині французької та німецької націй.

Класово-партійна співпраця окремо між французами та окремо між німцями завершилася **національною** господарчо-політичною співпрацею в державному масштабі у вигляді т.з. французько-німецької угоди (яку всіма силами намагалася розвалити російська імперіяльно-комуністична потуга).

У вільному демократичному світі для класової співпраці існують також поважні **об'єктивні чинники**, а саме:

4) класово-партійна діяльність **регулюється державою** (парламентом в Англії, конгресом в США) на загальне добро цілої нації.

5) Професійні спілки являють собою **колосальну силу, як примирюючі посередники та арбітри** у внутрішніх „хатніх” непорозуміннях між трудом і капіталом.

Що таке класова співпраця?

На думку українського безпартійного демократичного громадянства, класова співпраця — це **Координація** діяльності всіх партій, побудована на їхнім патріотизмі та керована на загальне добро цілої нації.

Наводжу приклад міцної господарчо-економічної співпраці робітничої класи з класою великих приватних власників. За інформацією члена проводу Української Соціалістичної Партії професора Панаса Васильовича Феденка,

1) у Швеції представники від робітництва, разом із дирекціями приватних підприємств, беруть активну участь у справах обговорення та затвердження виробничих планів цих підприємств.

2) А з приводу націоналізації промисловости шведські робітники сказали, що ця реформа може дошкульно пошкодити їхнім інтересам, а саме: а) способи порезуміння робітників із приватними підприємцями будуть набагато легші і простіші, як із державними чинниками; б) націоналізація промисловости може спричинитись до зменшення їхньої заробітньої платні.

Від себе додаю коротенький висновок: у державно-вироблених народів Європи наявність класової співпраці — це жива, реальна, концепотрібна дійсність, як незаперечний здобуток західньо-європейської демократії.

#### ВИСНОВКИ.

Класову співпрацю в наш час (при різниці ідеологій) здійснюють наступні чинники:

- 1) соціальний інстинкт приватної власності,
- 2) наявність партійної опозиції,
- 3) діяльність професійних спілок,
- 4) заходи держави, як всенаціонального регулятора між-класових стосунків.
- 5) спільна національно-політична свідомість всіх без винятку класів у наявності світової комуністичної небезпеки.

## V. ЕМІГРАЦІЙНІ ПАРАДОКСИ

### I. Безкласова шаманія.

Як відомо, **СССР** — це край парадоксів, а **УССР** в ньому — не виняток.

Кинувши погляд на сузір'я Великої Ведмедиці, червона архішаманія з капища **МЕЛС** проголосила в Есесерії безкласове суспільство і назвала його „великим советським народом”. Такі слова як **нація** та **національний** викидаються з лексики, а слова **класа** та **класовий** вимовляються зі скреготом зубів.

Пошпарована, підмазана, оздоблена вишиваними сорочками **КП(б)У** „репрезентує” всіх: колгоспного чабана, свинарку, доярку й тракториста, фабричного сторожа, цехового майстра й заводського інженера, доктора наук і академіка, університетського професора і армійського генерала, і поета, і артиста, і гумориста...

Словом, „репрезентує” всіх! Увесь український народ!

І як не дивно, а такі парадокси є й на еміграції. Не вірите? Ось Вам живий приклад: **УРДП** Івана Багряного, яка, за словами А. Бондаренка, веде свою історію з часів хвилювизму, проголосила себе партією „українського трудового народу”, та вже 20 років **позивається з КП(б)У** та **ЛКСМУ** в справі покражі ними найкращих уердепівських кадрів... головних, фахових, пробоевих кадрів! (дивись статтю „2х2—4”). „Велика Медведиця” показує, що справа **УРДП** безнадійна: судді з **ВКП(б)** та **ВЛКСМ**, отримавши великі хабарі, підкуплені й замогоричені, справедливий

і законний уердепівський позов саботують і зволікають, бо бракує головного свідка — Миколи Хвильового.

Вся надія в **УРДП** — на власні сили, „на революційну демократію”. Але, на жаль, тих сил дуже мало, і вони... **непевні**: викидають партійні квитки та не дають грошей. А революційній брехократії кажуть: „Поховайте Ваші партійні дійниці! Не потребуємо уердепівських доярок! Нема дурних: ми — не дійні коровки!”

Проте, нема на світі таких фортець, яких не могли б здобути... пробоевики з секретаріату **ЦК УРДП!**

„Упаде бомба, і почнеться революція!” — сказав пан А. Бондаренко.

Все це було б дуже смішно, якби **УРДП** не мала своєї „**хрякці**” у складі УНРади.

## 2. АНАЛІЗ ГОЛОВНОЇ „ІДЕОЛОГІЧНОЇ” ОСНОВИ УРДП

Передо мною „Наші Позиції ч. 2 за 1948 рік.

Читаю „Звернення Генерального Секретаря до учасників 4 пленуму **ЦК УРДП**”.

Автор „Звернення” пише:

„При наявності певного „смятіння в усах” в нашому політичному світі взагалі, а серед деякої частини наших людей зокрема, хочу, отак позаочно беручи участь в роботі пленуму, зробити кілька своїх зауваг, в інтересах внесення ясности в питання для нас суґубо принципової і рішальної ваги”.

Згоджуюся з паном генсеком на всі 100%: треба усунути „**смятіння в умах**” та внести **ясність** в голови уердепівського членства і в політичні настановлення його керівної верхівки. Я свідомо роблю наголос на **ріжниці** меж партійним членством **УРДП** та його керівною верхівкою. Чому?

Тому, що ця верхівка знає, чого вона хоче та до чого прагне, а уердепівська партійна маса цього **не знає** і позбавлена можливости про це довідатись.

Коли я отак упевнено говорю, значить маю на те якісь підстави. Отже, спробуємо внести ясність, хоч би на підставі офіційних документів.

Цитую „Звернення” далі:

„І. Стоїмо на принципі, що доки за справу виборення і збудування Української Держави не візьмуться українські селяне і робітники, доти ніякої української держави не буде”.

Пригадуються дитячі шкільні роки в церковно-приходській школі біля чарівної річки Рось. Був урок російської мови (диктант), і учителька-росіянка, Хавронья Павловна, продиктувала речення: „Лошаді кушають сено і пьют воду”. В класі панувала зразкова тишина, і було чути, як човгають по зошитах пера та шморгають учнівські носи.

Мій приятель Кузька, що сидів поруч, заглянув у мій зшиток і голосно пирснув сміхом. Учителька, „старая дева”, злюща на цілий світ, відразу зкомандувала: „Кузьма, пошол вон за дверь!” А мені коротко наказала: „Степан, прочті написаное!”

Степан був не з полохливих, і вчительки не боявся. Підвівся, розгорнув зшиток, і голосно, поволі, майже урочисто, прочитав: „Лошаді кушають сало і пьют горілку”. Вихор реготу шарпав класою. Учительку опанувала біла гарячка... „Хохлацкое отродье! Негодяй! Насмешник! Ябеда!!!” — верещала вона металево-дзвінким, на найвищих нотах голосом, розтягуючи останнє слово, роблячи з притиском наголос на звукові „я”.

А відтак вхопила степанів зшиток та енергійно піддала нещадній ампутації листок із жартівливим гумористичним реченням.

А бідолашний Степан за свої гумористичні справи дістав від учительки здоровенного „подзатильніка”. Але лише одного!... Степан сховав голову під парту, Хавронья Павловна промахнулась, і вихор реготу знову покотився по класі.

Нерозважлива вчителька прикро помилилась. У мене навіть на думці не було — насміхатись над її особою.

Причина проста: уроки були одноманітні й нудні, російська мова була мало зрозуміла, на „заняттях” хотілось спати. І щоб не заснути (бо сонних учителька „будила” кулаком) я частенько займався жартами.

Це було дуже давно, але отого російського речення і виховавчого „подзатильніка” не забув і досі...

І аж через 40 років, „волею судьби”, на чужині, я зустрів Хавронью Павловну № 2. На цей раз вона оказалась особою українського роду, в ролі політика, в штанях, в окулярах, з партійним квитком. І я був попав до її „партії”.

І ото для мене, тодішнього урдепівця, вона написала:

„...Доки за справу виборення і збудування Української Держави не візьмуться українські селяне й робітники, — доти ніякої української держави не буде”.

Складається враження, що українські селяне і робітники за цю справу братись **не хочуть**.

Питаю пана генсека: навіщо з цього робити галас?

Та кому ж не зрозуміло, що держава будується спільними зусиллями всього народу?

Та це ж така самозрозуміла річ, як і та, що „Лошаді кушають сено і п'ють воду”!

**Воістину, Іван Павлович має стільки хисту до політики, скільки Хавронья Павловна — до педагогіки!**

Отже, вношу ясність.

Українські робітники та селяни безперечно хочуть відновити свою самостійну державу — **УНР**, зруйновану на спілку з Москвою українськими комуністами типу Миколи Хвильового. Але для цього вони повинні повалити на Україні московський окупаційний режим. Якими силами і засобами???

Без національної революції, без могутньої організації, без армії та зброї цього зробити **неможливо**.

А чи можлива зараз на Україні не тільки революція, а навіть повстання?

На здоровий розум — це річ неможлива. Припускаю, що сам пан генсек це питання добре розуміє.

Повалення большевицького окупаційного режиму на Україні може статися лише в наслідок військової інтервенції ззовні, коли збройні сили Советського Союзу проголосять капітуляцію та складуть зброю перед своїми переможцями.

Пан генсек це питання оминає та робить ставку на славі сили без будьякої допомоги ззовні. Виникає питання: де логіка? Нащо він пішов на еміграцію? Треба було б генеральному секретареві залишитися на Україні, шикувати армію, здобувати зброю, підіймати революцію, виганяти окупантів та допомогти українським робітникам і селянам будувати власну самостійну державу.

Чому революційна „демократія” утікла з України та висиджується в затишному Новому Ульмі?

Навіщо ж тоді Українська Національна Рада докладає всіх зусиль, щоб **актуалізувати** нашу національно-визвольну справу в колах **чужинецького політичного світу**? Як тоді виглядає Ваша співпраця в УНРаді на зовнішньому відтинку?

Потрудіться дати відповідь на вищенаведені три питання (в інтересах ясності).

Цитую „Звернення” далі. Пан генсек пише:

„2. Бо українські селяне й робітники — це нині єдиний продуцент в Україні, який продукує матеріальні цінності, який **уміє, хочі і буде** (і тільки він) володіти засобами продукції і оборони. І через те їм —

селянам і робітникам і їхній **аристократії** — це б то інтелігенції селян і робітників, — що в сумі називаємо українським **трудовим народом**, — на українській державі по справжньому залежить”.

В це загадкове й голосне твердження вношу максимальну ясність.

Пане генеральний секретарю! Таке твердження в набагато досконалішій формі ми чули ще дома з уст більшовицьких агітаторів такою ж самою українською мовою.

Повірте, ми — не наївні хлопчачки!

Нас можна одурити, але тільки **один** раз. Нас уже одурено більшовицькими гаслами. А Вам, пане генеральний секретарю, та Вашій партійній „аристократії” подібний експеримент **не вдасться**: з Вашими гаслами Ви трохи **спізнинилися**. Треба було б Вам народитися **раніше** від більшовиків.

В тому ж пункті 2 пан генсе стверджує:

„Бо поза ними нема **жодної класи** сьогодні на Україні, яка хоч би існувала, а не кажемо вже володіла засобами продукції і оборони, і яка би хотіла і могла за українську державу боротись. Міщухи і спекулянти, різні інтелігентуючі здекласовані націоналі і соціалі дервіші і кудесники не йдуть в рахубу, бо для їхнього „визвольного” гасу, для їхнього хотіння бракує основного — сили, а головне — здатности володіти засобами продукції і оборони”.

В це твердження пана генсека конче потрібно внести належну ясність.

Тут путаниця про „володіння” засобами переплітається з неписьменністю в економічних науках. Згідно з термінологією політекономії, терміну „засоби продукції” не існує, а натомість існує інший фаховий термін: „засоби **виробництва**” (в російській мові: средства **производства**).

Хто тепер **володіє**, то б то, являється єдиним **фактичним господарем** засобів виробництва, та **розпоряджається** ними на Україні? Невже українські робітники й селяне? Ні. Ними володіє нова модерна „класа”, це патійно-урядова бюрократія, справжня советська буржуазія. Ні в технологічних процесах, ні в технічно-господарчій керівництві ця бюрократія нічого не розуміє. Як володар, вона має до своїх послуг технічні відділи, головних та змінних інженерів, економістів та плановиків (безпартійних).

Володіти засобами виробництва та уміти продукувати ними матеріальні цінності — це різні поняття, які в советській дійсності не мають нічого спільного.



Раджу панові генсекові взяти підручник політекономії та простудіювати від початку до кінця. **В добрий час за революційний штурм фортець фахової науки!**

Цитую 3-й пункт „Звернення” пана генсека:

„3. Говорячи про селян і робітників сьгоднішньої України, ми трактуємо їх нині як соціяльну верству **класово однородну**, суцільну, **що є історичним фактом**. Як соціяльну верству з однаковими, єдиними інтересами політичними, соціяльними і національними. Ці спільні інтереси їх еднають в моноліт”.

Вношу ясність. Підкреслюю, що **саме оця теза** має характер „сугубо принципової і рішальної ваги”.

Цілком погоджуюсь, що українські селяне й робітники мають спільні **національні** інтереси (власна самостійна держава). Але стригти все українське робітництво й селянство під єдину соціяльно-політичну гребінку — це цілковитий абсурд.

Історичним фактом є те, що за часів царату **малоземельні** селяни на зиму йшли працювати в промисловість (в шахти, цукроварні і інші промислові об’єкти). Але, заробивши трохи грошенят, селяне поверталися з міста додому, в село, в своє приватне господарство, щоб працювати **на землі**.

Працюючи на сезонних роботах, селяне не вважали себе за міських побітників, не цікавились ні міським життям, **ні робітничими питаннями**, вони вважали себе самостійними господарями.

Історичним фактом є наступне: щоб бути лише **селянами**, лише приватними власниками, лише самостійними господарями, українське селянство колонізувало величезні простори колишньої Російської Імперії (Сибір, Далекий Схід, Центральньо-Чорноземну Смугу).

Чи є підстави трактувати українських селян та робітників як „класово однородну верству” навіть в умовах советської дійсности?

Памятаю, який галас зняла советська преса („Правда”) проти „обростання власністю селян-колгоспників”.

Деякі колгоспники на Україні допустили „нечуваний злочин”: завели аж... **по дві** корови та самостійно поширили свої присадибні ділянки. Москва не могла стерпіти таких „безпорядків” та через своїх агентів з **КП(б)У** вжила відповідних заходів.

Що правда, чимало селян-колгоспників працює в советській промисловості, **але зовсім не тому, що вони люблять шахту або завод**, а тому, що не хочуть напівголодного іс-

нування. А коли колгоспи буде звіквідовано, селяне з міст тікатимуть в села.

Стою на тому, що селянство в нормальних умовах — це **трудові власники**, господарі на своїй власній землі. Селянський стан має свою відрубну психіку і свій окремий світогляд, цілковито відмінний від робітничого.

Тепер селянство на Україні позбавлене права приватної власності на землю, але це явище ненормальне, виняткове й тимчасове.

З метою „**іскорення пережитків капіталізма в економіці і свідомості людей**” більшовики внесли в селянський стан штучну класову диференцію та штучно створили в лоні селянства два ворожих табори: з одного боку т. зв. „куркулів” або „сільську буржуазію”, а з другого — т. зв. „сільський пролетаріят” або горезвісну комнезамщину (в якій верховодами були кримінальні покидьки селянського походження).

Штучно вирвавши з живого селянського тіла шмат його соціальної субстанції, більшовики назвали його „середняком”, загнали в колгосп та перетворили в безземельного кріпака.

Але навіть колгоспне селянство не хоче зрікатись капіталізму (приватної власності) ані в „**економіці**”, ані в „**свідомості**”. І тих, що капіталізму не зрікаються, більшовики назвали „**підкуркульниками**” і безжалісно їх винищували.

В інтересах нашої національно-визвольної справи треба позбутися нав'язуваного еміграційним про комуністичним шумовинням поняття про „класову однорідність” українського селянства й робітництва: це є брехня і нісенітниця.

**Ми повинні розглядати наше селянство як суцільну і однородну класову одиницю, цілком відмінну психологічно, соціально і політично від робітничої класи.**

Голод на Україні в 1932-33 р. переконливо свідчить, що українське селянство докладало всіх зусиль, щоб захистити свою приватну власність, уникнути пролетаризації і не поповнювати ряди міського робітництва.

Отой голод показав, що наше селянство — це індивідуалісти, самостійні господарі, **фанатичні борці за своє приватне господарство!**

А теза генерального секретаря **ЦК УРДП** про „класову однорідність” селянства і робітництва теперішньої України — це прикрий політичний абсурд, демагогічне невігластво на ґрунті неписьменності в основах соціології. Наукова

істина спалюжена політичним викрутасом, продиктованим міркуваннями партійної стратегії „універсальних” теоретиків генерально-брехальної лавочки!

Підкреслюю, коли буде нагода, українське селянство поставити перед державою низку вимог, які міським мешканцям можуть і не сподобатися, а саме:

1. **щоб місто не жило за рахунок села;**

2. щоб продукти селянської праці не йшли на міський ринок за безцінок;

3. щоб усунути різючу диспропорцію між цінами на сільсько-господарські продукти та на промислові вироби;

4. щоб вирівняти дискримінуючу різницю між розмірами оплати праці сільсько-господарських та фабрично-заводських робітників;

5. щоб було вироблено реформи, які забезпечували б селянську класу від пролетаризації і т.д.

Зараз на Україні немає класів приватних власників, але з падінням більшовизму такі класи незабаром постануть, як ретельні будівники української економіки, як організатори господарчо-економічного життя своєї Батьківщини. І постануть саме з тої „класово однородної верстви”!

З суто селянських позицій подаю короткий висновок: ніхто не запрягає в один віз коня й вола. У віз запрягаються або тільки коні, або тільки воли. Від імени українського селянства на еміграції раджу панові генсекові оцю просту селянську істину добре запам’ятати, навчитися відріжнити комут від ярма, та не стригти всіх під одну гребінку.

Ніякі більшовицькі „індустріялізації” не зможуть убити в душах українських селян жагучого стремління стати незалежними господарями — хліборобами на своїй власній землі.

Туфтова „велич” індустріяльних гігантів сталінських п’ятирічок була і є чужою, ненависною для селянської психіки потворою більшовицької „безкласової” каторги.

Українська селянська ментальність індивідуаліста-господаря ні за яких обставин не ототожнеться з ментальністю фабрично-заводського безмастного пролетаря!

І „класова однородність” селянства та робітництва теперішньої України існує лише в буйно-вітряних головах еміграційних здекласованих мрійників.

Ліквідацією приватної власності на землю та засоби виробництва українську націю в соціальному відношенні **здеформовано**. І в поетичнім пориві здекласованого надхнення пан генсек І. Багрянний терористично-доконану більшовиками соціальну деформацію переспівус як „класову

однородність”, як підставу до побудови на теренах України нового „справжнього”, „кращого”, „суверенного” **безкласового** державного устрою.

Уердепівська партійна верхівка **боїться** факту постанови в майбутній вільній Україні могутніх, добре організованих, економічно-незалежних **клас приватних власників**. Адже це — поворот до „капіталізму!” Але про це мова буде далі. А зараз поставимо питання: чи існує зв'язок між багрянівською тезою про „класову однородність” та ідеєю безкласової України? Відповідь на це питання знаходимо в уердепівських пропагандивних джерелах. Ось стаття А. Гудовського „Паки і паки: хвильовізм” в „Українських Вістях” ч. 47 (882) від 13-го червня 1954 року. (Вступне слово на вічі **ДОБРУС-у** й **ОДУМ-у** в Нью-Йорку 22.5.1954)

Пан А. Гудовський говорив на вічі і написав таке:

„Закінчуючи, дозволю собі зацитувати уступ із статті С. Бурштинського з останнього числа „Впереду”: „Ми завжди будемо високо цінити вклад українського комунізму в розвиток української визвольної концепції, ми цінімо й будемо цінити укапізм, як гордий заклик до боротьби **за українську суверенну безкласову державність**, і його діячів, як героїв, що впали за велике і слушне діло”.

(Примітка. Вищенаведена цитату із „Впереду” в „Українських Вістях” набрано жирним шрифтом. Підкреслення моє. С.К.)

Отож, пан генсек І. Багрянний через свою партійно-пресову боївку, „Українські Вісті”, устами панів гудовських гуде про „українську суверенну безкласову державність”. Ідеалом безкласових „державників” є безкласове суспільство, побудоване на винищуванні клас приватних власників: промисловців, купців, економічно-міцних ремісників і навіть заможних селян. Оскільки справу класового винищування на Україні доконали українські більшовики (на спілку з російськими), то для **ЦК УРДП** залишається тільки існуючу на Україні соціально-економічну ситуацію стабілізувати, не допустивши до постанови клас міцних заможних приватних власників. Чи не до цього „ідеалу” пан Багрянний наворачтає членів УРДП?

Майстренківська „суверенна безкласова державність” підпирається багрянівською безкласовою „однородною суцільною соціальною верствою”. Але вся ця пропагандивна нісенітниця заперечується самою ж уердепівською пресою, згідно з старовинною приповідкою: „Своя своїх не признає!”

статті Семена Підгайного „Про класовість і безкласовість” „Наші позиції” ч. 4-5 (9-10), 1951 року) читаємо:

„Коли ми надаємо ретроспективний погляд на минуле нашої нації і разом на розвиток української політичної думки, то, підходячи без упередження і спекуляції, мусимо ствердити, що **ідея безкласової України** (Підкреслення мое — С.К.) пробивається назверх, стає, так би мовити, гаслом часу в періоди найбільших поразок і зтяжених погромів нашого національного життя в цілому. **Натомість ідея класової, структурно-вивершеної України**, не деформованої, ідея соціально-економічного устрою України опертого на природній, нормальний розподіл праці всередині нації — ця ідея є домінантною ідеєю всіх періодів, всіх епох піднесення нас як нації, всіх періодів нашої історії, включаючи і найновіший з революцією, пореволюційним ренесансом 20-30 р.р., як рівно ж і з добою погрому нашого національного життя кінця 30-40 р.р. **аж по сьогодні включно**. (Підкреслення мое. — С. К.) Стоячи на цих позиціях, **УРДП** зіткнулася з „теоретиком” безкласової України Майстренком та чотирма збігцями з **ОУН(р)**, що їм після декалога ця Майстренківська, марксоленінська концепція видалася, Бог зна, яким „откровенієм”. Фактично Майстренко повернувся до троцькізму, за що передусім, разом із згаданими збігцями, і був виключений із **УРДП**. Пізніше Майстренко разом із своїми товаришами продовжує свою діяльність, називаючи себе теж **УРДП**, бо „страха ради іудейського” не хоче називати себе тим, ким він насправді є”.

Отож про класовість та безкласовість маємо дві протилежні думки двох провідних діячів **УРДП** — Семена Підгайного та Івана Багряного. Думка останнього підперта „Українськими Вістями” тезою про безкласову державність в статті „Паки і паки: хвильовизм”.

Вносимо ясність.

1. Вищенаведений уступ про „українську суверенну безкласову державність” пан А. Гудовський списав із майстренківського органу „Вперед”, а „Українські Вісті” цей уступ, в ознаку **політичної соцідарности**, передрукували.

2. **ЦК УРДП** охоче послуговується для своєї преси майстренківськими „откровеніями”, але свого єдинокласового друга по партії Майстренка паплюжить та висміює.

3. **ЦК УРДП** солідаризується з майстренківським „откровенієм”, про „українську суверенну безкласову державність”, схвалює багрянівську тезу про українську безкласову соціально-політичну гребінку, а пан Семен Підгайний своєю статтею „Про класовість та безкласовість” все це **заперече**.

До речі, те й друге робиться від імени **УРДП**! Воїстину, „своя своїх не познаша!”

Панове І. Багрянний та С. Підгайний!

1) Хто тут оперує аргументами брехальної лавочки: Іван чи Семен?

2) Що Ви скажете членам **УРДП**, коли вони Вас спитують: „На яку Україну треба орієнтуватись — на класову чи безкласову? І... кому вірити: Іванові чи Семенові?

3) Коли треба орієнтуватись на **класову** Україну, то навіщо ж тоді Ваші газетні функціонери майстрєнківські безкласові „откровєнія” пропагують на вічах **ДОБРУС-у** в Америці та на сторінках урдепівської преси („Українські Вісті”)?

4) Якщо треба вірити откровєніям семеновим, то що тоді урдепівці мають робити з „откровєніями” івановими?

5) І як назвати **Ваш партійний відлам**, то б то, **УРДП** Івана Багряного, який майстрєнківські „откровєнія” собі капіталізує, а особу Майстрєнка паплюжить?

6) І чи не „страха ради іудейського” Ви не хочете визнати пана Майстрєнка за свого партійного батька?

Але багрянівська безкласова „однородна та суцільна” соціально-політична гребінка переслідує ще й іншу мету, а саме: честь та престиж партійного корита.

1) Панові генсекові треба обґрунтувати головну „ідеологічну” основу **УРДП**, як „універсальної партії українського трудового народу”, що, мовляв, тільки **УРДП** є речник і „сіль” землі теперішньої України;

2) Спираючись на цю „ідеологічну” основу, повести наступ на українську громадську думку, яка мала б скапітулювати перед революційною „демократією” та визнати, що **УРДП** Івана Багряного — це нібито єдина потрібна і перспективна українська партія;

3) Українському громадянству нав’язати думку, що інші політичні партії, як **меншшартісні**, в українській політиці мають відогравати якусь **ТРЕТЬОРЯДНУ** ролю;

4) Похвалитися перед українцями в еміграції та на Батьщині, що лише **УРДП** Івана Багряного нібито спроможна повести за собою український народ до виборення та збудування самостійної держави.

„Запало море!” — хвалилась синиця.

А морю того навіть не сниться...

Цитую „Звернення” генсека далі:

„5. І ось тут підходимо до основного, до питання, яка українська партія сьогодні потрібна. І твердимо: попри всю гарячкову метушню різних політичних комбінаторів, „фахових” і ще сто раз „фаховіших”

політиків, неспростованим лишається факт: ніяка універсально-інтелігентствуюча, з найкраще „балакаючих, деклямуючих і пишучих” націоналістичної чи соціалістичної ідеології — складена партія не потрібна. Хоч би вона була і сто раз соборницька. Ні. Потрібна ота партія, яка би дала українським продуцентам і войовникам **залізну організацію**. Потрібна партія українських **робітників і селян**.

Якщо ми такої партії не створимо, значить, ми як нація, нічого не варті. Значить, ми не нація, а якесь „плачуче, деклямуюче і співаюче” інтелігентсько-націоналістичне непорозуміння. А особливо, коли ми ще й чинимо опір тій єдиної доцільній тенденції, — тоді ще гірше. Але всякий тут опір мусить бути **НЕМИЛОСЕРДНО РОЗТОРОЩЕНИМ**”.

Вношу ясність. В наведеному пункті свого „Звернення” пан генсек:

- 1) виявляє безмежну зневагу до всього **фахового**, що є в політиці;
- 2) насміхається над українською інтелігенцією інших політичних переконань;
- 3) брутально спекулює іменем української нації на користь своєї демагогічної тенденції;
- 4) пропагує тенденцію **монопартійности**, як підставу до диктатури лише одної партії (на взірець **КП(б)У** в теперішній Україні);
- 5) погрожує терором, якщо хтось у справі здійснення тенденції монопартійности чинитиме опір;
- 6) свої тоталістичні потягнення пан генсек маскує димовою заслоною із таборового арсеналу урапатріотичної демагогії.

Маскує й запевняє: „Для цього й створено **УРДП**. Такою партією вона задумана. Для цього вона існує.”

Жахлива школа советської дійсности озброїла нас спеціальними радарними приладами, щоб бачити, що ховається від людського ока за різними димовими заслонами.

В пункті 9-м свого „звернення” пан генсек пише:

„Така партія — цебто робітничо-селянська і буде сама **універсальна**, бо на реальній універсальний ґрунт опорта, українська партія. Єдино потрібна і перспективна. Всі інші проекти творення „універсальних партій” — це є малахіяństwo і неминуче мусить привести до більшого чи меншого збіговиська звичайних „націоналістичних” чи „соціалістичних” здекласованих „дервішів, магів та кудесників”, які ніколи не відіграють в боротьбі за українську державу організуючої ролі, а лише роллю деструктивну, боротимуться не за державу, а за свій чад в голові — за свої

„ізми”, за гегемонію своїх дервішівських корпорацій... Що ж до „націоналізму” в лапках, як ідеології націоналістичувів і спекулянтів, здекласованих шукачів влади і диктатури, як ідеології повзучого фашизму, то вважаємо його явищем для української справи згубним і шкідливим”.

Отаку характеристику генеральний секретар у своєму „Зверненні” до пленуму **ЦК УРДП** дав своїм теперішнім партнерам в **УНРаді** — соціялістам та націоналістам. Характеристика міцна, ядерна, соковита... Нехай партнери генсека в **УНРаді** з приводу неї висловлять свою думку та спитають його, чи вона й досі чинна, чи вже відкликана.

Але відносно ставлення генерального секретаря **ЦК УРДП** до української інтелігенції на еміграції треба сказати, що це є новітня змодернізована **махаєвщина**, яка в свій час набула ганебної слави **хуліганського** ставлення до інтелігенції взагалі.

В „історичному” зверненні пана генсека ганебна тінь покійного **МАХАЙСЬКОГО** воскресла у всій її хуліганській „величі”. За термінологією генерального секретаря, це є „Банальності від упертого повторювання”.

У пункті 6-м та 9-м свого „Звернення” генеральний секретар проголосив **УРДП** як „універсальну робітничо-селянську партію і авангард українських робітників і селян, партію трудового народу”.

Вношу належну ясність, посилаючись на попередні висновки про партію та ідеологію.

На підставі науки та життєвої дійсности в вільному демократичному світі:

1) партія є частина класи; вона є виразником інтересів та волі лише своєї класи. Отже, партія є авангард та репрезентант **якоїсь одної класи** (чи класи приватних власників, чи робітничої класи).

**ВИСНОВОК.** Партія не може бути авангардом двох відмінних одна від одної соціяльних верств.

Генеральний секретар **ЦК УРДП** свою партію проголосив авангардом двох класів: селянства та робітництва.

З точки зору науки та життєвої дійсности (навіть в умовах теперішньої України) таке „проголошення” — це політичний абсурд.

2) Партія, як авангард, керує своєю класою, виховує її в належному дусі, захищає її інтереси, виконує її волю, бореться зі своїми супротивниками з іншої класи. Для цього вона має ідеологію, як ідейно-політичну зброю.



За словами пана генсека, „така партія робітників і селян, очевидно, мусить складатися і із інтелігенції також”.

Отже, **УРДП** Івана Багряного є „універсальна” партія. А така партія повинна посідати **універсальну** ідеологію. А такої „ідеології” взагалі не існує. Оскільки партія є частина класи, то партійна ідеологія має конкретний класовий зміст.

**ВИСНОВОК.** Всяка „універсальна” партія, чи то „робітничо-селянська” чи то „партія трудового народу” — це є фікція й замилювання очей, це демагогія недоучених таборових політиків, це є справжнє малахіянство прокомуністичного збіговиська.

Отже, „ідеологія” **УРДП**, яка мала б бути побудована на тлі „універсальної робітничо-селянської партії” з точки зору науки та життєвої дійсності була б ніщо інше, як „фількіна грамота”, як політичний абсурд.

Отже, ідеологічно-партійна гра генерального секретаря **ЦК УРДП** нагадує відомий трюк, який за російською приповідкою виглядає так: „Ловкость рук і нікаково мошенства!”

А як виглядає оця „ловкость рук” по відношенню інших репрезентованих в **УНРаді** українських партій?

Якщо **УРДП** є „універсальна робочо-селянська партія, залізна організація всього українського народу, єдино потрібна і перспективна”, то логічно виникає питання: чи потрібні українському народу якісь інші партії?

За логікою пана генерального секретаря **ЦК УРДП** інші українські партії непотрібні, бо, мовляв, вони не мають під собою ґрунту, **бо лише УРДП...** „**На реальний універсальний ґрунт оперта...** Всі інші творення „універсальних партій” — це малахіянство і неминуче мусить привести до більшого чи меншого збіговиська...”

Вношу ясність.

Якщо пан генсек буде логічним і послідовним до кінця, то йому неминуче прийдеться **заперечити** існування інших українських партій, проголосити їх непотрібними, а щонайменше, визнати їх за **меншевартісні**.

Приклад. В партійнім органі **ЦК УРДП** „Наші Позиції” ч. 1, 1948 р. на сторінці 20 читаємо: „І тепер можемо, наприклад, сказати таке, маючи на те підстави і повне моральне право:

— Якщо, приміром, найсильніша партія на еміграції — **ОУН** не могла дати ради з **УРДП** і зіпхнути геть з політичної арени, ба, якщо вона взагалі це завдання собі ставила,

то їй нема чого братися за будівництво Української Держави. Хто хоче, може приймати це за жарт, або як хоче... З нас вистачає, що ми цілком закономірно вважаємо **УРДП** єдиною партією, яка має історичні перспективи”.

Як це треба приймати?

1) Ми це приймемо за крутітську демагогічну акробатику: пан генсек не певний, чи ставила собі **ОУН** за завдання зіпхнути з політичної арени **УРДП**, чи не ставила, але робить їй безпардонний закид;

2) ми констатуємо вузькопартійну зарозумілість пана генсека та тенденцію спихання інших українських партій на задвірки меншовартісних;

3) пан генсек безпідставно занхав свою партію до пантеону „вибраних” та „перспективноісторичних”, не враховуючи, що:

а) **УРДП** почала своє існування від еміграційного таборового балагану,

б) що **УРДП** не посідає виразно окресленої, зформованої, виробленої ідеології;

в) що **УРДП** тримає фальшиву політичну орієнтацію, то б то, ставку на „кадри” в **КП(б)У** та в комсомолі;

4) тримаючи курс на **кількісно мізерну і політично сумнівну меншість**, **УРДП** чомусь іменує себе партією всього „українського трудового народу”, який у своїй величезній подавляючій більшості перебуває **поза КП(б)У** та комсомолом;

5) що **УРДП**, як партія „українського трудового народу”, є чистісінька **фікція**, то це стверджує сама урдепівська преса.

В статті „Тимчасові висліди дискусії про соціалізм”, уміщеної в органі **ЦК УРДП** „Наші Позичії” ч. 2. 1948 р. на сторінці 54-й читаємо: „В майбутньому — може по короткому періоді всенароднього протисоветського зриву — населення України, ота мітична величина „Народ”, напевно не розвиватиметься однонапрямно, але відбудеться процес прискореної класової, партійної, світоглядової диференціяції; **ніяка течія — „всього народу” — не матиме за собою”**.

### 3. ЗАУВАГА ДО ДЖЕРЕЛА ПОХОДЖЕННЯ „ІДЕОЛОГІЇ” УРДП.

Організація українських націоналістів (**ОУН**) веде свою ідеологічну спадщину від Миколи Міхновського;

Союз гетьманців-державників (**СГД**) — від Вячеслава Липинського;

Український національно-державний союз (УНДС) — від Симона Петлюри;

Українська соціалістична партія (УСП) — від Михайла Драгоманова.

Стаavimo питання: від кого веде свою ідеологічну спадщину **УРДП**?

За вияснення цього питання звертаємось до уердепівських офіційних джерел.

В органі **ЦК УРДП** „Наші Позиції” ч. 1 1948 р. у статті „Де корінь наших розходжень?” В. Кравчука на сторінці 34-й читаємо: „Саме **УРДП**, як партія, є послідовним носієм і продовжувачем ідей Хвильового і хвильовизму”.

В уердепівській часописі „Українські Вісті” від 19 вересня 1954 року у статті А. Гудовського „Про акцію пана Доленка” читаємо:

„Пан Доленко разом із вищезгаданими партнерами кричить, що уердеписти зробили комуніста Хвильового своїм ідеологом. Це несумлінний наклеп, бо я чув виступ на вічі хоч би п. Смолянського, що очолює **УРДП** в **США**, який сказав так: „Ми не вважаємо Хвильового за нашого ідеолога, бо він стояв на советській платформі”.

Стаavimo питання: хто тут оперує аргументами брехальної лавочки — пан В. Кравчук, чи пан Смолянський?

Якщо пан Смолянський висловив офіційний погляд **ЦК УРДП**, то **хто** ж тоді являється ідеологом **УРДП**?

Отже, чи має **УРДП** свого ідеолога, чи не має? Вносимо ясність.

Статтю В. Кравчука було опубліковано в 1948 році, а статтю пана А. Гудовського — в 1954 році. Отож, за шість років відбулися поважні зміни в тактиці **УРДП**. Українська підсоветська еміграція зайняла гостру ворожу поставу як до **російського** імперіяльного комунізму, так і до **українського** націонал-комунізму у вигляді хвильовизму.

І саме тому, щоб остаточно не втратити під собою ґрунту, **ЦК УРДП** боїться офіційно проголосити комуніста Хвильового за свого ідеолога. Але в той же час не хоче залишатися на становищі **ідеологічного безбатченка**.

Таким чином „універсальна партія українського трудового народу” попала в становище гострої ідеологічної кризи: **відмовляється** від свого справжнього ідейного батька, але **соромиться** залишатися на становищі сироти-безбатченка!

І в той же час **не зручно** проголошувати себе дитиною **кількох** батьків! (на мові українського трудового народу це звучить не гонорово).

Отож, ставимо питання: чи справді пан Доленко допустився „несумлінного наклепу” супроти **УРДП**?

Ця ідеологічна криза відбилась особливо яскраво на крайових організаціях **УРДП**. Крайовий комітет **УРДП** на терені Англії з ідеологічного боку перебуває з безпорадному становищі. На мос запитання, **хто** являється партійним духовним батьком **УРДП**, член крайкому пан А. Бондаренко дослівно сказав: „**Петлюра!**” (Дивись доповідь п. А. Бондаренка від 23.5.1954 р.).

**ВИСНОВОК.** В ідеологічних питаннях між керівними уредепівцями панує цілковита **анархія**. Одні визнають за свого ідеолога Хвильового (В. Кравчук), другі його заперечують (Смолянський), а треті булукують між Хвильовим і Петлюрою (Бондаренко).

І ось до такої ідеологічної анархії **УРДП** дійшло під орудою „видатного політичного діяча”, генерального секретаря **ЦК УРДП** пана Івана Багряного. Кажуть, що він є великий майстер ядерно аналізувати факти. Отож, нехай проаналізує **уредепівську ідеологічну анархію!** Дуже добра нагода до „універсального” „історично-перспективного” попису!

Так виглядає головна „ідеологічна” основа **УРДП**, як „універсальної робітничо-селянської партії”.

Поруч із цим напрошується питання: для чого було створено блок українських демократичних партій?

Ми, українське безпартійне демократичне громадянство, просимо керівників українських партій, репрезентованих в **УНРаді**, висловити свою думку та з свого боку внести в це вельми актуальне питання належну ясність.

Шановні читачі напевно поставлять питання: яка ж остаточна думка самого автора статті?

Предбачаючи таке питання, я зробив маленький екскурс в історію. В день похорон В. І. Леніна в Києві було розклеєно афіші з гаслами: „Ленін помер, але діло його живе!” Біля одної з таких афіш спинилося два наші жидки. Уважно прочитавши зміст партійно-урядового повідомлення, Хаїм запитав свого приятеля Льова: „Ну, що ти думаєш?” Льова підніс очі до неба і таємничо промовив: „Хай буде во вікі прославлений Іегова! Хвала усім святим пророкам! Читаю Талмуд і урочисто запевняю: в житті своєму я нікому з людей не зичив зла! Я дуже хотів би, щоб Ленін жив. Нехай би, замість самого Леніна, **умерло його діло!**” Приєднуюсь до мудрої думки побожного Льова і урочисто проголошую: нехай Господь Бог, Творець Всевишній, пошле

Івану Павловичу здоров'я, сил, розуму та творчого гумору, щоб він став **первокласним українським національним письменником**, а його діло — революційна „демократія” — як антихристиянське і згубне діло, **хай умре!**

#### **4. РЕВОЛЮЦІЙНА „ДЕМОКРАТІЯ” УРДП В ПРОПАГАНДІ ТА ПАРТІЙНИХ АКЦІЯХ**

Вношу ясність в поняття „революційна демократія”, яка очевидно являється тактикою **УРДП**.

Якщо хтось із української інтелігенції сприймає концепцію урдепівської революційної „демократії” як позитивний фактор, то це треба віднести на рахунок прикрого непорозуміння в наслідок тимчасового запаморочення революційно-„демократичною” фразеологією багрянівських спритних оковамилювачів.

Історія залишила нам переконливі приклади: там, де панує революційна стихія, не може бути ніякої демократії, і навпаки, де панує демократія, там революція непотрібна.

Революція і демократія — це речі діаметрально-протилежні і взаємно-виключаючі. За словами Масарика, демократія — **це дискусія**. А революція, на нашу думку, — це стихія, насильство, терор. А при наявності насильства й терору будь-яка дискусія абсолютно неможлива, бо революція визнає одну-єдину мову... мову кулі й шибениці!

Ставлю перед читачами простеньке запитання: чи були коли в історії випадки, щоб **ворогуючі сторони в революційний час** вели боротьбу шляхом **мирних толерантних дискусій?**

Якби революція в колишній російській імперії пішла шляхом демократії, **то більшовики ніколи не прийшли б до влади!**

Французька революція породила криваву **гільотину**, російська революція породила **ЧеКу**, а українська революція породила криваву **отаманію**.

Диктатори революційної стихії, творці гільотини, ЧеКи й отаманії, у боротьбі із своїми ідейними супротивниками не терпіли ніяких дискусій: вони розуміли й поважали тільки грубу брутальну силу, мову кулі й шибениці (М. Робесп'єр, В. Ленін, Н. Махно).

І таку „мову” розуміє, визнає й толерує **ЦК УРДП**, а насамперед, його генеральний секретар п. І. Багрянний. Навожу приклади.

1. В „Нашому Слові” ч. 32-33 за 1954 р., сторінка 7, у статті „Як це назвати?” читаємо: „...В 1952 році „Укр.

Вісті” загрожували „застрелити як пса в Україні” проф. Панаса Феденка...

2. Якщо демократія — це дискусія, то всілякі суперечки із політичними супротивниками керівники **УРДП** повинні полагоджувати аргументами ідейного переконання.

Пан І. Багрянний дає урдепівцям іншу настанову і пише: „Але всякий тут опір мусить бути **немилосердно розторощений**”. („Наші Позичії” ч. 2, 1948 р., пункт 5, стор. 6). (Підкреслення моє. — С.К.).

Отож, урдепівська революційна „демократичність” поглядає у таких аргументах, як „застрелити”, „розторощити”.

І ось до такої „мови” пан генеральний секретар **ЦК УРДП** привчас членів своєї партії, в тому числі й молодь ...наївну, довірчиву, недосвідчену молодь!

Молодих урдепівців він привчас до „немилосердного розторощення”.

Хоче зробити з них зняряддя партійного терору!

Звертаюсь до сумління і свідомости всього українського громадянства: чим може в майбутньому закінчитись для урдепівців та їхніх прихильників отака **каїнова** наука? Багрянівська наука розторощення вже дає незаперечні „революційно-демократичні” здобутки. Ось Вам живий перекопливий приклад. В часописі „Український Селянин”, ч. 5(33) за липень 1955 року, читаємо:

„В Новому Ульмі. Урдепівське допоміжне підприємство, найменоване ними „Легіоном ім. С. Петлюри” існує не тільки для того, щоб викачувати з несвідомих людей кошти для вождів УРДП, і для того, щоб надсилати на свята поздоровлення Ген. Секретарю ЦК УРДП, цей легіон існує також і як урдепівська **боївка**, яку належить мати кожний тоталітарній організації.

УРДП вже давно перейшло від загроз — „Заб'ю, як пса!” (як було висловлено в „УВістях” на адресу одного українського політика за його непримиренну наставу супроти націонал-комунізму — „хвилювізму”) — до тілесного мордування нелюбих урдепівським вождям людей. Від журналістичного розбою, яким прославились „УВісті”, — до вуличного — один крок. Не встигли ще мешканці ДП-оселі в Новому Ульмі заспокоїтися від побиття „легіоністом” УРДП Лук'яновим п. Козлова за його виступ проти розламу Церкви в Ульмі, — як 3-го червня ц.р. член УРДП і босвік їх „легіону” Грицько Нечитайло жорстоко побив старого громадянина — 67-річного п. І.П. Матюшенка, багаторічного політичного в'язня советських кацетів, — без жодної причини з боку потерпілого, але з того мотиву, що п. І.П. Матюшенко не визнає диктатури вождів „з-під КП(б)У та комсомолу”. Справою цього дикого побиття, в наслідок якого потерпілий ледве не втратив

слух, — зайнялася німецька поліція. Все свідоме українське громадянство Ульму дуже обурене цим ганебним вчинком уердепівського „легіонера”, рішуче засуджене такі способи поведінки політичного тероризму і вимагає суворого покарання політичних теористів. В українському середовищі таким не може бути місця!”

А ми від себе додаємо: таким місце під замком за ґратами! І не тільки їм, а й їхнім керівникам та надхненникам!

Оце так виглядає уердепівська революційна „демократія” на еміґрації в умовах бездержавности. Ставимо перед шановними читачами запитання: а як виглядала б оця революційна „демократія” в Україні, якби вона дорвалася до влади? І що тоді міг би доконати уердепівський „легіон”, якби він дорвався до зброї? А пана генерального секретаря **ЦК УРДП** питаємо: **камо грядеши, Іване Павловичу, з партійними гицлями, що підняли злочинну руку на брата свого?**

Що таке уердепівська революційна „демократія”? Яке джерело її походження? Кому вона потрібна?

В інтересах української національно-визвольної справи в ці питання потрібно внести належну ясність.

Термін „революційна демократія” — не новий: він має свою історію, і перші революційні „демократи” появились задовго до появи на світ хвильовизму й **УРДП**.

Цей термін був ужитий більшовиками в 1930-тих роках у підручниках літератури російських шкіл-семирічок та педагогічних інститутів системи Наркомосвіти **РСФСР**.

В одному з таких підручників більшовики відомого російського літературного критика В. Белінського та письменників Чернишевського і Герцена назвали „революційними демократами”.

До речі, російські більшовики з Наркомосу **РСФСР** та з відділу агітації й пропаганди **ЦК ВКП(б)** ствердили, що т.зв. „неістовий Віссаріон”, то б то, В. Белінський, є „предтеча большевізма”.

На щорічних районних учительських конференціях на терені **РСФСР** керівники большевицької освітньої політики переконують учителів, що західньо-європейська парламентарна демократія — це ніщо інше, як „буржуазний гнілої лібералізм”, а справжньою демократією, мовляв, є „советская революційная демократія”.

У школах Орловської області я бачив портрети Белінського, Чернишевського, Добролюбова та Герцена, під якими був промовистий напис: „Русские революційные демократи”.

Дуже шкодую, що в той час зі мною не було теперішніх урдепівських лідерів — ні І. Багряного, ні В.І. Гришка! Народжу історичну паралелю.

Віссаріон Белінський, найвизначніший російський великодержавний шовініст, брутальний папложник генія Т.Г. Шевченка, ворог свободолюбного українства, предтеча більшовизму, „революційний демократ” ч. І, — став духовним батьком теперішніх російських комуністів, як справжніх могильників свого власного російського народу та всіх інших поневолених ними народів.

Микола Фітільов-Хвильовий, переконаний комуніст, червоний комісар, „начальник істребительного отряда”, заступник предсєдателя ЧеКа, ярий ворог українських самостійників, винищувач послідовників Симона Петлюри, московський яничар українського походження, — став духовним батьком теперішніх урдепівських революційних „демократів” на еміграції, які прагнуть успадкувати ганебну роллю своїх попередників — Скрипників, Шумських, Хвильових, оцих справжніх могильників свого власного українського народу.

Отож історична паралеля — Віссаріон Белінський та Ніколай Фітільов — зводиться до простої речі, а саме: урдепівська революційна „демократія” — це небезпечна механічна мішанка двох отруйних ідеологічних річочин, то б то, російсько-більшовицького „демократичного” держимордія та Фітільовського братовбивчого ренегатського яничар-комунізму.

Або іншими словами: урдепівська концепція революційної „демократії” є ніщо інше, як політична крадіжка з російсько-більшовицьких пропагандивних джерел, допосована до українського націонал-комунізму і замаскована таборовою урапатріотичною димовою заслоною.

Роблю обгрунтоване, реальне, логічне припущення:

По-перше, лідери й фундатори УРДП, в пошуках ідейно-політичного обличчя своєї партії, раптом наткнулись на підручник літератури російської школи-семирічки. В наслідок шильних високофахових студій цього учнівського джерела вони несподівано зробили „історичної ваги і всенационального масштабу” відкриття, а саме: наткнулись на рідне їхній ментальності гробокопательське гасло російсько-більшовицької революційної „демократії”.

По-друге, не виключена можливість, що хтось із теперішніх лідерів УРДП, в порядку комсомольської „нагрузки”, зробив легко-кавалерійський рейд по російських школах-



семирічках і натрапив на потртрети російських революційних „демократів”.

По-третє, можливо, що якийсь новітній Мартин Задека або Кузьма Прутков, за для сміху, підсунув хвильовістам згаданий вище підручник, шепнувши, що це рідкісна знахідка на предмет здобуття на еміграції неперевершеного партійно-політичного капіталу.

**Панове члени УРДП!**

Якщо хочете переконатись, звідкіля можна запозичити термін революційна „демократія”, загляньте у підручник літератури для російської школи-семирічки видання Наркомосу **РСФСР** в останні передвоєнні роки.

Як колишній шкільний інспектор, я стверджую, що це є одно із найдоступніших джерел, з якого керівні хвильовісти могли украсти у большевиків гасло оцієї „демократії” партійного держимордія, допасувавши його до своєї революційно-паперової демагогії в таборах тітки Унри.

Як це приймати?

Раджу так, як радив генеральний секретар **ЦК УРДП** на адресу **ОУН**: „Хто хоче, може приймати це за жарт, або як хоче”.

Керівна новоульмівська верхівка **УРДП** тримається за-сади, що українські громадські і навіть військові організації повинні бути контрольованими секретаріатом **ЦК УРДП**.

Наведу приклади.

1. В наслідок такої контролі **ДОБРУС** в Англії фактично розпався, розділившись на два антагоністичні табори, один із яких являється уердепівською партійною прибудівкою.

Високу шляхетну ідею **ДОБРУС** у партія революційної „демократії” в Англії **скомпромітувала**, кинувши на організацію репресованих українців ненависну тіль націонал-комунізму.

2. Всі ми добре памятаємо в 1952 році „революційно-демократичний” погром в лавах Української Національної Гвардії.

Тепер уердепівські керівні партійні функціонери зло-радно посміхаються та хваляться, що „**УНГ** фактично не існує”.

Додаю від себе: натомість животіє якась жалюгідна уердепівська партійна бутафорія, а саме: багрянівський гречаний „легіон”.

А як поставився генеральний гречаний „легіонер” до Тараса Бульби-Боровця, головного Команданта **УНГ**?

Пан генсек, спритно пересмикнувши свої брехальні карти, ім'я Тараса Дмитровича, заслуженого українського воюка, упоминає поміж всілякою антиукраїнською і запроданською наволоччю. І про його зусилля — вирвати військову організацію зпід партійної демагогічної крутійської кормиги — пан генсек пише: „Думаємо, що це скінчиться **пшиком**, і тільки”. (Із статті І. Багряного „Чи розламає нас ворог?”, ч. 44 (611) від 29 травня 1952 року).

Пан генеральний секретар **ЦК УРДП** завдав тон своїм однокашникам: **пшикнув**. І протягом двох років уердепівці в Англії неначе побожеволіли: почали наввипередки, один поперед одного, пшикати всюди, де збирається українська громада.

І оця уердепівська партійна пшикологія повязувалась із **УРДП** та **УНГ** і завжди упоминались імена п. І. Багряного та Т. Бульби-Боровця.

Оце є переконливий приклад політичної „мудрости” пана І. Багряного!

І самий неугамовний і фанатичний аматор пшикання, „холодноярець”, керівний уердепівець пан Б., перестав наслідувати приклад свого партійного фюрера аж у кінці 1953 року. **Одучили!**

І то несподівано, і в досить оригінальний спосіб! За це велика подяка пану Акакію Паравозному!

Отож, і пана генсека мусимо відпшикати в аналогічний спосіб!

А як ставиться уердепівська революційна пшикократія до тих українців, які категорично відмовляються підпорядкувати їй українські громадські організації?

В це питання вношу вичерпуючу ясність.

Кажуть, що в **ЦК УРДП** несподівано заявився **САНЬКО**. Той самий Санько, який згадується в „Саді Гетсиманськім”. Утік з тюрми, перейшов кордон, став політичним емігрантом, переслідуваним за „український підсоветський націоналізм”. Зрештою, добрався до Нового Ульму, знайшов приміщення секретаріату **ЦК УРДП**, побачив „своїх”, усміхнувся, зрадів, підніс догори кулака і революційно вигукнув: „Є ще люди!!!”

Кажуть, що зустріч була дуже сердешна і зворушлива: з ручканням, обіймами, поцілунками і... сльозами на очах!

Хтось із присутніх запитав: „А чому ж ти, друже, не взяв з собою Андрія Чумака?”

Санько зам'явся, почухав потилицю та й каже: „Товариш Андрій тікати з тюрми рішуче відмовився. Бачте,

він не хоче, щоб хтось із вартових енкаведистів був покараним за його втечу”.

Той самий присутній запитав Санька удруге: „А за яку працю ти думаш у нас взятись?”

Санько здивований: „Як за яку? Займуся працею за фахом: буду „мити бобрів” по-сухому й по-мокрому”.

Кажуть, що Санько тепер у **ЦК** „закручує” справами. Запропонував в апараті секретаріату створити новий відділ: відділ **оперативно-мокрознавчий**. І заповнив, що уєр-депівській революційній „демократії” саме **оцього „ресорту”** гостро бракує. „Передова революційна теорія потребує передової революційної практики!” — патетично вигукнув Санько. І додав: „Багрянівській теорії революційного розторощення бракує практики оперативного мокрознавства!”

Сила санькової аргументації оказалась такою очевидною і переконливою, що **ЦК УРДП** одноголосно погодилося... Не вірите? Ось Вам живий приклад.

Передо мною лист **колишнього члена ЦК УРДП** до одного з поважних українських громадян в Англії.

Автор листа пише: „Словом, партія заявила: — „Не будеш робити так як ми скажемо, — ми тебе **знищемо**, що й твого сліду не залишиться —”.

Далі автор листа продовжує: „Як бачите, ми мали в таборах бандерівщину, лебедівщину, але те що криється за **УРДП**, перевищує всі ці означення. Це сама справжня емігрантська комнезамщина. З **УРДП** вийшли добрі десятки людей. Розпались цілі осередки. Безпартійне громадянство обурене до краю і зараз незадоволене не тільки **УРДП**, але й **УНР**адою, в якій ця комнезамщина зробила своє гуляй-рілля. Люди шукають виходу. Де він? Що робити? Я звертають до Вас із запитанням: що робити? Далі сидіти нема чого, треба щось робити”.

Автор цього листа колись був членом **ЦК УРДП**, а зараз безпартійний. Його „вина” перед „партією” полягала в тому, що він відмовився передати до „партійної” каси **УРДП** гроші, що належать одній безпартійній організації, яку автор цього листа очолював.

За відмову віддати гроші „партія” загрожує його „знищити, щоб і сліду не залишилось”.

Панове члени **УРДП**! Як назвати таку „партію”, яка вимагає чужих грошей за допомогою загроз знищенням? Чи чули Ви про щось подібне в вільному демократичному світі?

Ось так виглядає революційна „демократія” **УРДП** тепер!

А тепер уважно прочитайте, як має виглядати уєрдепівська революційна „демократія” в майбутньому.

На початку травня 1954 року, відомий Вам пан **А. Бондаренко**, затіяв з безпартійним п. С. Ч-м запальну дискусію про тактику української революційної „демократії” **УРДП** в ситуації **майбутньої 3-ої світової війни**.

За словами пана А. Бондаренка це має статися так: „Падас бомба, і починається революція. Червона армія тікає на схід. Всюди паніка і хаос.

Колона „Українських Вістей”, на чолі з паном **Тарасюком**, переможним походом наступає на Ки”в. Пан Тарасюк викидає мільйони летючок з відозвами.

В цей час наспіває **ЦК УРДП** і опановує ситуацією. Весь український народ масово вливається в лави **УРДП**. Іван Павлович виходить на трибуну, виголошує промову і одногolosно обирається на **Президента Держави**. Президент призначає **уряд** (міністрів) із числа членів **ЦК УРДП**.

Новотворений уряд переводить універсальну революцію з метою не допустити на українські землі чужинецького окупаційного війська та перешкодити запровадженню на Україні капіталізму.

Революція має початися з бомби. Бомбу мають кинути американці. На цьому їхня місія мусить закінчитись. Жадного чужинецького вояка на українську землю не буде допущено... Аліантським військам на Україну зась!... Не дозволимо! Не пустимо!... На кордонах України стане наш легіон! Вступ на батьківщину буде можливий лише за перепустками **ЦК**. Такі перепустки або мандати видаватимуться лише справжнім демократам, які виказують для **ЦК УРДП** матеріальну та моральну підтримку. До списку осіб, що матимуть право в’їзду на терени батьківщини, не буде вписано політичних супротивників **УРДП**.

А що! — думаю собі. Це тобі — не торба січки, а революційна „демократія”.

Панове члени **УРДП!**

Чи розумієте Ви, що означає отака „революція” в військовий час? Як при такій „революції” виглядатиме наша визвольна справа в очах озброєних чужинців? Чи доходить це до Вашої свідомости?

Прийміть до уваги, що такі нісенітницї говорить п. А. Бондаренко не як приватня для **УРДП** особа, а як член крайового комітету **УРДП** на терені Англії. Отже, в дискусії

з п. С.Ч-м п. А. Бондаренко висловив офіційні погляди своєї партії.

4. Добру нагоду до зрозуміння тактики уердепівської революційної „демократії” подає газета „Українська Думка” (ч. 3/408 за 20 січня 1955 року).

На сторінці 4-й читаємо статтю під заголовком „За кулісами державного центру”. Зміст статті подаю зі збереженням стилю та орфографії.

„В архівах нашої газети знаходиться фотографічна відбитка частини листа Івана Багряного, лідера **УРДП** і діяча „державного центру” до перебуваючого в цьому часі у **ЗДА** свого партійного лейтенанта і відпоручника „державного центру” М. Воскобійника. Хай обвинувачувачі нас у „партійності” і т.п. пробачуть нам цим разом, але уважаємо, що цього не можна не подати до відому широких кругів українського громадянства. Ось що написано в тому листі:

„\*) Нарешті щодо **УКК**. З своїми думками щодо спроби створити другий **УКК** на квапся. Утримуйся. Вистудійою ситуацію. А тим часом діячам **УКК** скажи в довірочній розмові: що ми будемо проти підсажування **УКК**, якщо вони будуть підтримувати **УНРаду**. Ключ же наш до всього такий: ми очолюємо уряд і відповідаємо за нього, й хочемо для цього мати гроші. **УКК** їх плотив і мусить плотити. Як ні — ну тоді будемо бачити. В засаді я не вірю, що можно створити другий **УКК**, з якого були би для нашого прем'єра гроші. Навпаки другий **УКК** буде проти нашого прем'єра! Це факт. А тому — ми проти його творення. Спробуй навертати старий **УКК** на путь праведний.

При цій нагоді виясни, яка позиція Витвицького. В дискусіях з соціялістами й іншими наших **позицій не декларуй**. Не квапся. Хай „здогадуються”. І нехай події розвиваються. Правило — якщо ясно, що ми абсурдним назриваючим подіям не можемо перешкодити (бо вони й супроти нас), тоді треба дати їм розвиватися до абсурдного завершення.

Здається все по суті листа.

Тепер інше — чув я що там біля В-кого крутиться Кость В-ів, бульбин помішник і „сексот” певних органів. Чи це правда? Ніби він став „найближчим співробітником” президента? Також тут ходять уперті чутки, що в **США** вже змонтована (чи монтується) нова редакція для радіо, через голову **ВО**, — чи це правда? І нарешті третє — вжив свого дипломатичного хисту щодо Терпака, аби він не рив супроти наших людей”.

Після цього приватні привітання і підпис, а на закінчення два „постскріптуми”: „**ПС**: вистудійою, що там собою являє й де працює **П. Яр-й**, і об'єктивно поінформуй мене”.

**П.С.**: як лобі моя стаття проти „плюнцизму”? Ти її звичайно не читав.

(Передруковано без правлення мови. Підкреслення в оригіналі. — Ред. „У.Д.“).

Дякуємо „Українській Думці” за цінний репортаж та „тягнемо консеквенції”.

1. Дотримуємось засади невтручання у справи приватного листування пана І. Багряного. Це не стосується до публіциста. Це є компетенція високих фахівців з ділянки гумору й сатири.

2. Трагікомічну пригоду з листом п. Багряного не варто було б навіть згадувати, як би в тому листі не було дорогоцінних з гумористичного погляду думок, а саме: „**ПС**: як тобі стаття моя проти „плющизму”? Ти її звичайно не читав”. А друга думка — це для гумориста цілий скарб! Геніяльна думка! Читаємо: „І нарешті третє — вживи сво го дипломатичного хисту щодо Терпака, аби він не рив су-проти наших людей”.

Оте одно-єдине слово „**РИВ**” з листа Багряного піднесло гумориста, дядька Максима Решетняка, у високому гумористичному надхненні на нові, ніким ще не опановані гумористичні височини українського гумористичного Олімпу. На отій процитованій думці з отим словом „рив” дядько Максим побудував цілі розділи своєї гумористичної поеми, яку буде видруковано окремою збіркою під назвою „**ІЖАК**”.

Від дієслова „рити” походить іменник „рило”. А, за законом асоціацій, слово „рило” викликає безліч чарівних гумористичних образів...

Дядько Максим Григорович від щирого серця вітає Івана Павловича за дорогоцінні вказівки щодо творчого збагачення української національної старокозацької гумористично-мистецької скарбниці і проголошує: хай живе на скитальщині непоборний дух філософа гумору Остапа Вишні!

**П.С.** Іване Павловичу!

1) Ваша стаття про „плющизм” чудова: стаття „мір-вая”, на „ять”, на „большой с присипкой”;

Фронт багрянівської брехні й аморальности „во всей своей красе”!

2) Українські досвідчені експерти-лікарі винайшли новий модерний препарат — **антихвильовін**, який впорскується під шкіру хворим на загірну хвилясту коросту. Професор медицини **ВАСИЛЬ ПЛЮЩ**, за методами **СВУ**, зробив сміливий застрик антихвильовіну під шкіру провідним партійним хвильовістам. І цей застрик вони назвали „плющизмом”.

Пацієнти з **ЦК УРДП** ствердили, що новий лік дуже помагає і запевняють, що головний „ідеолог” хвильовізму В.І. Гришко, діставши під шкіру конячу дозу антихвильовіну, раптом перестав чухатись об багрянівські паркани...

Хворий позбувся струпів, очунав, повеселішав. І все було б гаразд, якби пан редактор **не загубив карти!** Загубив, а думає, що хтось украв!

Тільки подумати — загубив партійні карти!

Тепер Василь Іванович позбувся останньої забавки: нема чим заграти з Іваном Павловичем ні в „фільки”, ні в „відьми”, ні в „очка”, ні в „підкидного дурачка”!

І отож з тієї причини шановний пан редактор В.І. Гришко кожного супротивника хвильовізму вважає за злодія, хапає за комір, з усієї сили трясє та на гвалт кричить: „Карти на стіл!!!”

3) Пана Багрянний! Чи варто з державницького погляду нехтувати лікування за методами плющизму?

Передо мною примірник часопису „Український Селянин” за січень 1954 року. На сторінці 5-й у статті „Машка-ру зірвано!” читаю:

„Другу директиву І. **БАГРЯНИЙ** дав М. **ВОСКОБІЙНИКУ** в своєму листі з 2-го листопада 1954 року відносно оббріхування **СЗСУ-Селянської Партії**, а саме:

„...Що ти підносив справу в А.К. (Американському Комітеті визволення від большевізму) про їхнє субсидіювання тих „мужницьких” диверсантів проти нас, — це добре. **Але не треба подавати жадної заяви на письмі.**

Боронь, Боже! Там не мусить лишатися жадного нашого писаного документу. І нібито чого ми маємо їх про це просити. Недоцільно, непотрібно. Натомість склади їм ще раз усну заяву, що якщо вони будуть субсидіювати далі цю **ПРОКОМУНІСТИЧНУ** темну зграйку, то **ЦК УРДП** стане на шлях ревізії постанови до акції Ам. Ком. зараз. А що ця групка **ПРОКОМУНІСТИЧНА**, то роз’ясни їм, чому: тому, що ці люди об’єктивно виконують замовлення **МВД** й тов. **МАЛЕНКОВА**, частково через свою політичну глупоту й злочинну кар’єристичну амбітність, а головне — через наявність в тім середовищі **советської агентури, яка працює дубельтово**: так ніби для американців, **але на справді — для советів**. Оплачує ж цю советську акцію Ам. Комітет через непоінформованість. Ось ці речі склади в категоричній формі, **АЛЕ УСНО**. І підкресли, — що така ситуація (ситуація оклепування й поборювання нас за гроші Ам. Комітету) спричинює дуже небажані речі, а саме — підриває авторитет, пошану і віру в Ам. Комітет серед наших мас, і нехай не гніваються панове, що в нашій пресі траплялись і трапляються гіркі пілполі. Ми преса демократична, і всі наші маси мають в ній голос. До того голосу треба прислухатися. І гіркі

пілюлі можуть і надалі траплятися, так довго, як довго будуть існувати фактичні докази недоброї політики супроти нас, а такими є акція доленківщини, живленої Ам. Комітетом”.

(всі підкреслення зроблено автором листа — **І. БАГРЯНИМ**).

А в кінці статті — коментар редакції „Українського Селянина”:

„Наведені цитати настільки яскраво характеризують провокативну й наклепницьку поведінку згаданих керівників УРДП(б), — що на цьому не доводиться спинятися з роз’ясненнями.

Хай українські селяни в еміграції самі з цього зроблять належні висновки”.

Отож робимо висновки:

1) **українець І. Багрянний** підбичовує **українця М. Воскобійника** до оббріхування **українців** перед чужинецькими політичними колами, що мають вирішальний вплив на успіх чи поразку українських національно-визвольних акцій на міжнароднім форумі.

2) Керівний **урдепівець І. БАГРЯНИЙ** підбичовує керівного **урдепівця М. Воскобійника** до наклепницьких доносів на діячів Селянської Партії з метою спровокувати політично-впливових чужинців до хибного способу думання та дій на шкоду українській селянській справі.

3) **Член президії УНРади І. Багрянний** разом із членом **Виконавчого Органу УНРади М. Воскобійником** стали на шлях брехні, наклепництва та провокації супроти свого партнера в **УНРаді, СЗСУ** — Селянської Партії, то б то, збились на манівці брутальних політичних злочинців, утворивши справжній партійно-хвильовістський фронт брехні й аморальності.

Камо грядеши, Іване Павловичу, провокуючи чужинців проти брата свого?

Камо грядедем, фракціє УРДП в УНРаді?

## 5. ГОТТЕНТОТСЬКА МОРАЛЬ ТА УЕРДЕПІВСЬКІ МОРАЛІСТИ

Один англійський місіонер в Африці запитав негра із плем’я готтентотів: „Скажи, друже, як ти розумієш добро і зло?”

Істота з черепом мавпи мотнула головою і відповіла: „Не розумію, про що питаєш”.



Понад дві години терплячий побожний проповідник, на багатьох прикладах із людського життя, нарешті розтлумачив негрові суть свого питання.

Готтентот, збагнувши, про що його питають, дав просту, але „класичну” вичерпуючу відповідь.

Показуючи пальцем на корову, що паслась поблизу його хатини, він сказав: „Якщо мій сусід — бушмен забере корову у мене, то це буде зло. А як я у його заберу корову, то це буде добро”.

Оцю готтентотську мораль добре засвоїли російські комуністи, надали їй державного значіння („грабь награбленое!”) та виховали на цій моралі „радянське” покоління українського комсомолу та **КП(б)У**, де готтентотська мораль запанувала в гаслі „ліквідація куркуля як класи”.

Частина цього „радянського” покоління потрапила на еміграцію та принесла з собою партійно-комсомольську, то б то, горезвісну готтентотську мораль. І на цій „моралі” виховує своє таборове твориво — УРДП (знане серед української громади в Англії під гумористичною назвою **ЄРУН-ДЕПЕ**).

Пресовий орган багрянівського Єрундепе, „Українські Вісті”, в ч. II (889) за 30 січня 1955 року надрукував лекцію „високої” моралі з міцною дозою іронії на адресу редакції „Шлях перемоги” з приводу опублікування приватного листа І. Багряного до М. Воскобійника.

У передовиці під заголовком „Мораль” читаємо: „А от факт, що деякі американські друзі „Шляху перемоги” в „одnodенній газеті” в Нью-Йорку помістили кліше нібито з листа І. Багряного до М. Воскобійника.

Вже саме поміщення ПРИВАТНОГО листа (перехопленого) говорить про мораль друзів „ШП”. Цього листа вони підфальшували і видрукували уривками (чому не в цілості?)...

Справа рук одного нашумілого професора, котрий за отакі аморальні вчинки сливе героєм у своєму таборі.

А „Українець-Час” і „Українська Думка” просто авторитетно покликаються на ту „одnodнівку”, мовляв, он які ми спритні хлопці. Справді, злочинно спритні!”

Вносимо ясність.

Багрянівська партійна брехальна лавочка піймалась „на гарячому” і тепер кричить: „Лови злодія!”

Ставимо питання.

1) Чому редактори „Українських Вістей” не вказують конкретно, яке саме місце в листі І. Багряного до М. Воскобійника редакцією „Шлях перемоги” було підфальшовано?

2) Чому редактори „УВ” нічого не говорять про викрадання приватних листів уердепівськими „професорами”?

Підіймаю краєчок завіси над справжньою уердепівською мораллю у справі ставлення **УРДП** до чужих приватних листів.

Уердепівські моралісти в Англії в цій справі зробили свого часу нашумілу сенсацію. В 1951 році в Лондоні якийсь уердепівський „професор” викрав **цілу пачку** приватних листів у провідного члена **ОУН** пана М.

Викрав, передрукував та розмножив, кинувши копії цих листів в уердепівське середовище в Англії, а також деяким особам, що до **УРДП** не мають ніякого відношення.

Ці викрадені у пана М. листи були писані на його ім'я людиною, що довгий час лежала в шпиталі хвора на туберкульоз і перебувала між життям і смертю.

Опублікування цих листів завдало панові Т., смертельно хворій людині в шпиталі, дошкульних і тяжких прикростей.

З легкої руки уердепівських моралістів у звязку з опублікуванням викрадених ними приватних листів, **ОУН** в той час у Англії між українцями стала „притчею во язицех”.

Ставимо питання. Чому ж тоді редактори „УВ” навіть не заїкнулися про уердепівську мораль, **коли було шарпано хвору людину** і піднято на сміх і кшени цілу організацію **ОУН**, партнера **УРДП** в УНРаді?

Отут наводимо паралелю між двома моралями: готтенотською та уердепівською.

1. Якщо **ХТОСЬ викрадає** приватного листа в **уердепівців**, то вони цей вчинок трактують як велике національне зло.

А як **сами уердепівці** у когось викрадають **цілу пачку** приватних листів, то це, на їх думку, — велике національне добро.

2. Якщо уердепівці **перехоплюють** на свою користь **чужі ідеї** (безкласову державність пана Майстренка), то цей вчинок вони вважають за політичне **добро**, а коли пан Майстренко вимагає за покражу його ідейної власности політичного відшкодування, то уердепівці з-під стягу І. Багряного вважають це за політичне **зло**.

3. Якщо якась українська партія на розгортання національно-визвольних акцій від американських кіл одержує гроші, то керівні уердепівці таку партію піддають **найчор-**

**ніший анахтемі**, кваліфікуючи її дії як акти національної зради та запродавства. Це, мовляв, **зло!**

А як **ЦК УРДП** для фінансування горезвісної „Спецкомісії” бере гроші не тільки від американських кіл, а ще й настирливо залазить у кишені до братів своїх, то керівні урдепівці такі дії **схвалюють**, як приклад **високого патріотизму**. Хапнули від приватних кіл купу грошенят і... мовчать, як в рот води набрали! Це, мовляв, **добро!**

На підставі цих фактів ставимо питання: чи існує **засаднича** різниця між готтентотською та урдепівською мораллю?

Про цю справу ми зовсім би не згадували, якби панове редактори з „УВ” не почали добрим людям **замилувати очей** якоюсь не існуючою для них високою мораллю.

А при цій нагоді урдепівсько-готтентотська „мораль” вилізла на світло денне, як шило з мішка.

І при цій же самій нагоді звертаємось до пана С. Підгайного з двома запитаннями.

1. Пане Семене! Коли Ви писали статтю про „малу та підлу україну” то чи мали Ви на увазі те партійне середовище, яке викрадає **пачками** чужі приватні листи?

До цього партійного середовища належите і Ви особисто, як урдепівська провідна особа.

2. Скажіть, будь ласка, **чи вважаєте Ви за честь для себе** належати до тієї „партії”, яка в собі поєднує готтентотську мораль, жебрацьку „ідеологію”, брехальну лавочку та блатний хист до чужих приватних листів?

Шкода Вас, пане Семене! У статті „Про класовість та безкласовість” Ви виявили добру класу науково-дослідчого способу думання, тоді як Ваш партійний зверхник І. Багрянний у своєму „Зверненні” продемонстрував дилетантсько-здекласований спосіб думання.

Але урдепівське партійне корито завело Вас на манівці та позбавило здібности поробити правильні практичні висновки з нашого громадсько-політичного життя. З Вами трапилась прикра трагикомічна пригода: Ви вступили в негонорове й нечисте партійно-таборове місце. Ми уболіваємо за Вас, пане Семене! Уболіваємо, що Ви „вступили”!... Огляньте пильно Ваші черевики та уважно роздивіться, у що саме Ви „вступили”!

## 6. ТІТОВСЬКА ХАЛУПА ТА УЕРДЕПІВСЬКА МЕБЛЯ

Навіщо керівні партійні хвильовісти проголосили **УРДП** за „універсальну робітничо-селянську партію”?

Відповідь проста: від універсальної „робітничо-селянської” партії пряма дорога до універсальної „робітничо-селянської” влади, то б то, до нової диктатури над українськими робітниками й селянами. Але ж таку диктатуру на Україні зараз тримає в своїх руках **КП(б)У**! Так, тримає, але не вічно: до пори-до часу.

Революційна „демократія” не спить: вона діє, готується і прагне своєму „антиподові” дати „по шапці”, щоб здійснити свою владолюбно-жагучу, революційно-таборову мрію, а саме:

1. усунути **КП(б)У** та посісти її теперішнє становище;
2. запровадити в життя принцип **монопартійности**, як підставу до диктатури лише одної партії **УРДП**, як „єдино потрібної і перспективної”;
3. заблокуватися з ренегатами-кон’юнктурниками та яничарами-покидьками з **КП(б)У** і її поплентачами, підпорядкувавши їх своїй волі, кинути собі на службу, та поставити на коліна перед своїм найвищим „божеством” — Миколою Фітільовим-Хвильовим;
4. звести порахунки з своїми політичними супротивниками революційної „демократії” та монопартійности **УРДП** шляхом „немилосердного розторощення”;
5. збудувати всеурдепівське партійне капище прощі імені Миколи Фітільова-Хвильового, де мав би спочивати ганебний прах усіх уердепівських „фараонів”.

Отже, справа зводиться до простої зрозумілої речі. **ЦК УРДП** під „непомильною” кормигою генсека в нашій українській національній хаті планує зробити генеральну зміну меблі. Замість ненависної всім національної за формою і більшовицької за змістом меблі **КП(б)У**, **ЦК** хоче поставити національну за формою і націонал-комуністичну за змістом меблю **УРДП**. І отією „меблею” мають бути: свій „рідний” уердепівський Сталін, свій „рідний” уердепівський партійний посіпака, свої „рідні” українські тюрми й концентраки, своє „рідне” **НКВД** — охоронець революційно-„демократичної” диктатури... І вся ота „мебля” розмовлятиме з трудовим народом лише по українському... Як добрі „патріоти”!

Ніяких принципових змін!

Одно **ЦК** має піти на смітник, а друге **ЦК** має посісти його теперішнє місце. Лише заміна меблі!...

До такої логіки подій об'єктивно вела й веде урдепівська партійна пропаганда та практична діяльність.

В „Українських Вістях” ч. 47 (882) за 13 червня 1954 року вміщено статтю А. Гудовського під заголовком „Паки і паки: „хвильовізм”.

(Вступне слово на вічі **ДОБРУС-у** й **ОДУМ-у** в Нью-Йорку 22.5.1954 р.).

Наводжу цитату з цієї статті: „Дехто з присутніх гадає, що пора припинити суперечку про хвильовізм, бо це є справою історії. Чи можна з цим погодитися? Ні, бо це є питанням підходу до сучасного українства під советами, питанням дуже важливим”.

За словами автора статті та за солідарною поставою урдепівського партійного офіціозу виходить, що фітільовщини ніяк неможна відривати від сучасного українства під советами, то б то, що український націонал-комунізм у вигляді фітільовщини та сучасне підсоветське українство **є те саме.**

На нашу думку — це брехня й провокація.

Панове хвильовісти! Якщо на Вашу думку це справді так, **то вам на еміграції нема чого робити.** Українське громадянство на скитальщині докладає всіх зусиль у боротьбі як з російським большевизмом, так і з українським націонал-комунізмом.

Так, панове хвильовісти-фітільовці з-під стягу **УРДП:** Ви займаєтесь перманентною пропагандою українського націонал-комунізму.

Наводжу приклад. У тій же статті А. Гудовського є такий абзац, набраний в „Українських Вістях” жирним шрифтом:

„Закінчуючи, дозволю собі зацитувати уступ із статті Є. Бурштинського з останнього числа „Вперед”: „Ми завжди будемо високо цінити вклад українського комунізму в розвиток української визвольної концепції, ми цінимо й будемо цінити укапізм, як гордий заклик до боротьби за українську суверенну й **безклясову державність**, і його діячів, як героїв, що впали за велике й слушне діло”.

А „сором'язлива” редакція „**УВ**” стає в ягнячу позу лже-Пілата, умиває руки й смиренно запевняє: „Ми не були будь-коли пов'язані з комунізмом і не є його симпатиками”.

Ні, панове редактори, ніяк не віриться. Забожіться, тоді повіримо!

Остання цитата із статті А. Гудовського свідчить про те, що таке паскудство, як український яничарський **комунізм** та рабська зоологічна **безкласовість**, пропагувалися на вічі репресованих комунізмом українців у присутності нашої організованої молоді.

Уердепівські партійні функціонери не тільки в Англії, а навіть в Америці добивають **ДОБРУС** „до ручки”...

Не знаємо, хто на цьому попечеться: чи **ДОБРУС**, чи **УРДП**? Але компромітація **ДОБРУС-у**, з боку **УРДП** іде на повний ход.

На особливу увагу заслуговує стаття „Безприкладний пакт” в „Українських Вістях” ч. 66 (841), 19 серпня 1954 року.

Наводжу цитату:

„Новітня історія не знає прикладу, щоб **комуністична** країна, якою є Югославія, так завзято боронилася від старого московського імперіялізму п'ятисотрічної давности, який дуже часто, з метою мімікрії, підличковується під комунізм. Вже сам факт незалежного існування Београду на окраї советської сфери впливу вартий подиву.

Щоправда, ще задовго до появи так званого тітоїзму були видатні інціонаціональні комуністи, які теж обстоювали національну незалежність від Москви. Приміром, наші укапісти, боротьбісти, Хвильовий, Скрипник та інші. Вони гадали: Україна може бути й комуністичною, але чому вона має бути залежною від Москви?

Проте наші націонал-комуністи не мали щастя Тіта. Усіх їх дочиста знищено. Ззовні ніхто не міг підтримати їх хоч би морально, бо Україна була відгорожена від вільного світу залізною заслоною. Після війни ситуація змінилася. Залізна заслона пересунулась, у советському морі опинилися й наші західні сусіди. І щойно тепер, на прикладі комуністичної Югославії, Захід побачив, як можна було б ефективно використати в боротьбі проти одвічного російського імперіялізму навіть нешкідливий для вільного світу націонал-комунізм поневолених”.

Цей уривок із згаданої статті потребує максимальної ясности.

На підставі вищезгаданого констатуємо:

1) **ЦК УРДП**, через свою партійну газету „Українські Вісті”, публічно проголосило свою **солідарність** до націонал-комунізму взагалі, та до українського — зокрема;

2) **ЦК УРДП** публічно проголосило свою **солідарність** до потягнення українських комуністів (Хвильового, Скрипника і інших) зробити Україну націонал-комуністичною;

3) **ЦК УРДП** висловлює **свій жаль**, що Україна не стала націонал-комуністичною, бо українські комуністи „не мали щастя” спромоглись на свого власного „Тіта”;

4) ЦК УРДП вірить, що український удержавлений націонал-комунізм був би **кращим** за московський „підличкований” комунізм;

5) ЦК УРДП **уболює**, що зовнішній демократичний світ не міг підтримати українських комуністів у їхніх загірно-комуністських потягненнях;

6) ЦК УРДП подає демократичному світові думку підтримати „**нешкідливий**” націонал-комунізм як засіб боротьби з московським комуністичним імперіялізмом, то б то, **радить** комунізм імперіяльний поборювати комунізмом **доморослим**;

7) ЦК УРДП при цьому старанно замовчує ганебний злочин українських комуністів (Хвильового і інших), які **збройною рукою** допомогли Москві зруйнувати українську самостійну державу — УНР.

8) ЦК УРДП стверджує, що „залізна заслона пересунулась, у своєтському морі опинились і наші західні сусіди”.

При цьому замовчує другий ганебний злочин українських комуністів (Хвильового та інших), які, заваливши українську державу, **відчинили** Москві з України **ворота для комунізму** на Захід Європи;

9) ЦК УРДП, вихваляючи комуністичний режим Тіта, **не подає** ніяких інформацій **про дійсне становище югославського народу під цим режимом** (зокрема, становище церкви та духівництва);

10) ЦК УРДП, вихваляючи українських комуністів, **обходить мовчанкою** питання про те, **за яку державу** український народ в 1918-21 рр. склав колосальні жертви ціною життя своїх найкращих синів.

Отож, „**потягнемо консеквенції?**”...

1) Ставимо питання: за яку українську державу боровся український народ в 1918-21 рр.; та кого визнав за свого Національного Вождя?

Київ, Крути, Базар, Зимовий Похід — це тяжкі етапи кривавої боротьби за здійснення найвищого всенационального ідеалу — виборення Української Самостійної Держави!

Ім'я Головного Отамана; Провідника Українського Народу, Симона Васильовича Петлюри, стало символом української державності.

І українського Національного Вождя і Героя Москва фізично замордувала, а ренегатствуючого яничар-комуніста Хвильового — Фітільова посилала для розваг на закордонні курорти.

2) Якої української держави хоче український народ тепер? Невже націонал-комуністичної? Напевно, що ні! На думку скрипників та хвильових, Україна могла б бути комуністичною і незалежною.

Стаavimo питання: а чи була б вона тоді **вільною відгноблення** політичного, економічного та релігійного?

Напевно, що ні! Югославія є „добрий” приклад цьому.

**ВИСНОВОК.** Український комунохрін — не солодчий за московську комуноредьку!

3) Життєвий досвід показав, що комуністичний державний устрій (всюди, де він є) — це система безоглядного **політичного бандитизму**, оперта на терор, брехню і грабіжництво.

Отож, справа зводиться до простого питання: **чия** удержавлена комунобанда була б **краща** — українська чи московська?

4) Уердепівські партійні хвильовісти з **ЦК УРДП бідкаються**, що „наші націонал-комуністи не мали щастя Тіта”.

Українське безпартійне громадянство запевняє: цій „біді” легко зарадити. Радимо уердепівській верхівці відкомандирувати пана генсека на державно-політичний вишкіл у Београд до співзвучного йому югославського „братки”. І все буде „в порядку”!

5) Уердепівські партійні хвильовісти з **ЦК УРДП убодівають**, що українських націонал-комуністів „дочиста знищено”.

Ми заявляємо: дуже шкода, що ті здібні та енергійні люди попали в комуністичне багно і стали яничарами на послугах ворожій силі. А коли вони отій ворожій силі стали **непотрібними**, їх було **знищено**.

Але чому редактори „Українських Вістей” **замовчують**, що ті самі українські націонал-комуністи (Хвильовий та інші) перед тим виловлювали та дострілювали **беззбройних** живих петлюрівців?

6) Уердепівські партійні хвильовісти з **ЦК УРДП стверджують**, що московський імперіялізм „з метою мімікрії **підличковується** під комунізм”.

Вносимо ясність і „тягнемо консеквенції”.

а) Ставши **непідличкованими** ідейними комуністами, оті хвильові, скрипники та шумські **кайнялися в яничари** московським „підличкованим” комуністам.

б) Зрадивши український народ в національно-визвольній революції, оці українські **непідличковані** ідейні кому-



ністи допомогли Москві зруйнувати українську самостійну державу — **УНР**.

в) **підличкувавшись** під українських патріотів-самостійників, хвильові та інші своїм доморосло-комуністичним ворохобництвом спровокували національно-свідому частину української інтелігенції на **тяжкі, безглузді, невинправдані жертви**. Заваливши власними руками свою власну державу, хвильові почали галасувати: „Геть від Москви!”

І це тоді, коли на Україні стоять озброєні до зубів московські окупаційні гарнізони! Де логіка і глузд? Чи це глупота, чи **свідома провокація**?

На мові „хрякці” **УРДП** в **УНРаді** це зветься „виповнити українським змістом всі советські державні форми”. (Із декларації **УРДП** на I-й сесії **УНРади**).

А на мові антихвильовистів-самостійників це означає: авашюра, провокація, самовинищення! Яничарські „ренесанси” ми окреслюємо точною формулою: дайте Україні ще одного борзописного комуніста типу **Фітільова** — і від української інтелігенції не залишиться нічого!!!

7) Вертаємось до тітоїзму.

Якщо багрянівська партійна верхівка з **ЦК УРДП** націонал-комуністичний режим Тіта трактує як **позитивний** державно-політичний фактор, тоді логічно виникають питання:

а) чому не вертаються з еміграції на батьківщину **Серби**, оці зразкові патріоти?

б) Чому сербські робітники й селяни на еміграції **ігнорують Тіта**, а об’єднуються навколо своєї православної церкви та навколо свого короля Петра?

в) Чому югославські студенти на гвалт **тікають** від „нешкідливого” націонал-комунізму Тіта, **благаючи захисту й притулку** в чужинецької військової поліції?

Вихвалювання націонал-комуністичного „щастя Тіта” — це дика наруга над українськими скитальцями на чужині.

Передо мною примірник „Українських Вістей” від 20 серпня 1953 року ч. 67 (738).

Читаю статтю: „**ЯК ЖИВУТЬ УКРАЇНЦІ ПІД ТІТОМ**”.  
Подаю її зміст.

„**ЗУАДК** повідомляє: акція допомоги українцям в Югославії стала дуже важливою ще й з тієї причини, що українці там чужий і небажаний елемент і не мають ніякої підтримки югославських чинників.

У листах наші люди нарікають, що мусять навіть терпіти дошкульні дорікання від місцевого населення.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет уже кілька років провадить допомогову акцію в Югославії. На жаль, не вдається цієї акції зосередити, бо не можна в Югославії зорганізувати ніякого українського комітету з огляду на заборону з боку влади. Тому **ЗУАДКомітет** комунікується з деякими громадянами і нашими священиками, а також безпосередньо з потребуєчими допомоги. Вже з початком серпня **ЗУАДКомітет**, у порозумінні з організацією **КАРЕ**, переслав для українців у Югославії кілька десятків харчових і одягових пакунків. Маємо також приватних жертводавців, які шлють допомогу в Югославію. Але потреби там великі і тому закликаємо наше громадянство мати відкрите серце й для тих наших убогих українців у Югославії, які там подвійно терплять — і з уваги НА ЧУЖИЙ РЕЖИМ, і через БІДУ ТА ГОЛОД. Не маючи змоги, на заборону урядом відкрити станиці в самій Югославії, **ЗУАДКомітет** відкрив свій відділ у Трієсті і цей відділ теж провадить акцію допомоги і ПЕРЕСЕЛЕННЯ всіх українців-біженців із ЮГОСЛАВІЇ. При співпраці всіх наших громадян **ЗУАДКомітет** виконає своє велике завдання в Югославії супроти наших братів там, залишених на долю і недолю. Злучений Український Американський Допомоговий Комітет”.

(Підкреслення — С.К.)

Стаття „Як живуть українці під Тітом” була надрукована в „Українських Вістях” 20 серпня 1953 року, а стаття „Безприкладний пакт” — 19 серпня 1954 року, то б то, на цілий рік пізніше. Редактори „Українських Вістей” забули сьогодні, що писали вчора, та почали вихваляти націонал-комуністичний режим Тіта. Але правне та матеріальне становище українців — біженців під „щасливим” тітовським режимом є найкраща відповідь націонал-комуністичним поплентачам із „Українських Вістей” та **ЦК УРДП**.

Панове тітовці — хвильовісти з **ЦК УРДП!**

Чи можете Ви **гарантувати**, що український удержавлений націонал-комунізм буде **кращим** для українців за тітовський?

Камо грядеши, Іване Павловичу?

Камо грядеши з провокаційними інструкціями проти УЖКА та українського селянства?

Камо грядеши з тітовською халупою та уердепівською меблею? Камо пхаші багатостраждальних політичних семенів та недобиту зпідсоветську еміграцію? Камо грядеши з багряною китицею „квітів”? Чи не до нової, „кращої”, тітовсько-фітільовської здекласованої загірної комуни? А може на прощу до могили невідомого українського яничара?

Отож, камо грядеши і камо пхаші?

Ми, українське позапартійне громадянство, у цьому злочині не збираємось звинувачувати рядових уседепівців:

вони в цьому Богу духа винні. Вина падає на керівну уердепівську верхівку, що вміло й хитро їх ошукує.

Панове члени **УРДП!**

1. Чи розумієте Ви, на що партійний провід Вас провокує пропагандою українського яничарського комунізму у вигляді фітільовщини?

2. Чи не здається Вам, що Ваш партійний провід хоче зробити Вас відповідальними за його колишні, теперішні і майбутні злочини, зловживаючи Вашим довір'ям та жертвенністю?

3. Чи хочете Ви ставати об'єктами уваги й дослідження з боку чужинецьких політичних розвідок?

4. Чи хочете Ви, щоб, по повероті на батьківщину, знову постала небезпека для Вас і Ваших дітей перетворитися в **безкласових** рабів на цей раз під гаслами **УРДП?**

Якщо не хочете, тоді повикладіть свої партійні квитки, попаліть „Наші Позиції” та повимітайте геть із своїх хат будь-яке комуністичне сміття: чи то чуже, чи то українське! Іншої ради нема!

Пам'ятайте, що український комунізм в 1918-21 рр., руками фітільових-хвильових допоміг Москві зруйнувати українську самостійну державу, а коли цю кайнову роботу було зроблено, тоді ті ж самі українські комуністи, як Фітільов-Хвильовий та інші разом з ним, дострілювали живих петлюрівців.

Про це **ЦК УРДП** добре знає, але дипломатично замовчує.

## 7. ІДЕОЛОГІЯ БАГРЯНОЇ ШКІРЯНКИ

Передо мною стаття І. Багряного під заголовком „Наша ідеологія” (витяг з доповіді до 4-го з'їзду **УРДП** „Десять років боротьби”. „Українські Вісті” ч. 16/894, 13 лютого 1955 року).

Читаємо: „Ті наші супротивники, що в боротьбі супроти нас, в намаганні замутити навколо нас воду й підірвати наш авторитет, пробують ставити існування у нас ідеології взагалі під сумнів — просто смішні. Це — або люди з нечистою совістю, або політичні невігласи, які **зеленого поняття** не мають, що ж таке ідеологія”. (Підкреслення моє — С.К.)

Чи маємо ми підставу стверджувати відсутність виробленої зформованої ідеології **УРДП?**

Просимо шановних читачів порівняти вислови з цього приводу керівних уердепівських діячів.

І у статті „Де корінь наших розходжень?” пан В. Кравчук пише:

„Саме **УРДП**, як партія, є послідовним носієм і паодовжувачем ідей Хвильового і Хвильовизму...” (Наші Позиції” ч. 1, 1948 р., стор. 34).

У статті „Про акцію пана Доленка” А. Гудовський пише, що очолюючий **УРДП** в США пан Смоляоський сказав:

„Ми не вважаємо Хвильового за нашого ідеолога, бо він стояв на советській платформі”. („Українські Вісті” ч. 75/850 від 19 вересня 1954 р.).

Нехай читачі порівняють твердження В. Кравчука та Смолянського і відносно ідеології **УНДП** зроблять свій **власний** висновок.

**УРДП**, за словами пана Багрянного, є „партія українського трудового народу”. А кожна партія насправді — це тільки **ЧАСТИНА** якоїсь окремої класи народу.

Природа ідеології — це суто класова річ.

Чи може **УРДП** посідати якусь **класову** законнонароджену ідеологію, коли ця здекласована група претендує на універсальність та орієнтується на безкласове суспільство?

Цілком погоджуюсь з паном Багрянним, що ми не маємо про ідеологію ніякого „зеленого” поняття. Таке „доняття” нам непотрібне.

Натомість, ми маємо про ідеологію поняття **приватно-власницьке, класове, жовтоблакитне**.

А багряннівське поняття про ідеологію — здекласоване, напіввласницьке, **червоне**. Так, Іване Павловичу, кольор Вашого поняття про ідеологію такий самий, як і кольор Вашої **червоної шкірянки**, яку Ви демонстративно носили в таборах тітки Унри.

Дозвольте поставити Вам маленьке запитання: чи Ви й досі носите оту сакраментальну червону шкірянку?

Радимо Вам приберегти її до повороту на Україну **як парадну уніформу** для урочистого побачення з кадрами **КП(б)У** та комсомолу!

Ефект буде надзвичайний!...

Генеральний секретар **ЦК УРДП** пан Багрянний стверджує що „за найточнішими й найавторитетнішими визначеннями, ідеологія — це сума ідей, понять, переконань чи прагнень, виявлена в політиці, в моралі, в науці та в громадянському житті суспільств та їхніх часток (в данному разі партій)”.<sup>2</sup>

Аналізуємо це визначення та „тягнемо консеквенції” що до його **точности**.

1) За цим визначенням, ідеологія — це не система ідей, а **сума ідей**, то б то, не наукова послідовність і не класова принципівість, а **обивательська мішанина та безкласова аморфність**.

2) Таке визначення ідеології являється звичайним загальником, схоластичною абстракцією і дуже нагадує собою (що до точності) **стародавню чумацьку матню**, в якій абсолютно неможливо розпізнати, де перед, а де зад (бо матня носить на обидва боки).

3) За цим визначенням, партії — це частки суспільств, а не класів, приналежних до тієї чи іншої нації.

На нашу думку, ідеологія — це річ класова, а на думку пана Багряного — це річ безкласова, безнаціональна, екстериторіяльна, ба, навіть більше... Такими поняттями про ідеологію Іван Павлович може оперувати в міжпланетному просторі!... Може полетіти з Нового Ульму на Місяць, на Марс, на Венеру для урухомлення Міжпланетного Революційно-Демократичного Руху в межах Сонячної Системи.

Іван Павлович може проповідувати свою універсальну, всеохоплюючу ідеологію серед міжпланетних суспільств: селенітів, марсіян, венерян...

На Місяці можна заснувати Селенітську Революційно-Демократичну Партію (СРДП) з генеральним секретарем В.І. Гришком на чолі.

На Марсі можна розбудувати Марсіянську Революційно-Демократичну Партію (МРДП) під проводом генсека пана А. Гудовського.

А на Венері може „красуватися” Венеряна Революційно-Демократична Партія (ВРДП) під опікою генсека пана Андрія Бондаренка.

А сам Іван Павлович, володіючи „найточнішою” та „найавторитетнішою” **безкласовою** ідеологією, має добрі шанси перетворитися із генерального землянського в пан-генерального міжпланетного лідера революційно-демократичного руху цілої Сонячної Системи з постійним осідком на Землі в славнозвісному Новому Ульмі!... І робитиме регулярні урядові міжпланетні рейси на новенькому люксовому ракетоплані конструкції інженера-уерепівця пана Бугаєнка!...

А міжпланетним цілотом на тому ракетоплані буде „Ваш кореспондент” від „Українських Вістей” пан Хиталій, великий аматор до подібних пригод, який може під час цієї подорожі, нарешті, одружитись десь на Венері, бо там немає „гарбузів”.

Тільки не беріть з собою, Іване Павловичу, червоної шкірянки та нічого на говоріть про хвильовизм, тітоїзм чи взагалі про націонал-комунізм!

Вам дещо відомо з газет про появу на Землі, так званих, „літаючих тарілок”. То прилітали на нашу планету-землю мешканці міжпланетного простору, щоб простудіювати у нас політичну ситуацію та довідатись про причини теперішньої кризи на нашій грішній матінці-землі.

Отож, при побаченні з селенітами та марсіянами про комунізм — ані телень!... Ато засміють та з реготом дадуть ядерного копняка!...

І прийдегься тоді, Іване Павловичу, шкереберть летіти назад до Нового Ульму!...

В статті „Наша ідеологія” пан Багрянний запевняє, що **УРДП** — це партія **антитоталітаристична**, партія сучасної **української демократії!**

Якщо це правда, тоді як треба розуміти такі „демократичні” настанови **УРДП**, як наприклад:

„немилосердне розторощення”,  
„застрелити, як пса”,  
„знищити, щоб і сліду не залишилось”?

В тій же статті пан Багрянний запевняє, що **УРДП** — це партія **антикомуністична**.

Якщо це відповідає правді, тоді навіщо уердепівцям писати такі речі?:

„Ми завжди будемо високо цінити вклад українського **комунізму** в розвиток української визвольної концепції, ми цінимо й будемо цінити **укапізм**, як гордий заклик за українську суверенну **безкласову** державність і його діячів, **як героїв**, що впали **за велике і слушне діло**”.

(„Українські Вісті”, стаття „Паки і паки: „хвильовизм”, ч. 47 822, 13 червня 1954 р. Підкреслення моє — С.К.).

Загальновідомо, що українські комуністи (Фітільов-Хвильовий та інші) допомогли Москві зруйнувати Українську Самостійну Державу — У.Н.Р. та вилловлювати й винищувати живих петлюрівців, а коли оце „велике і слушне діло” українські комуністи виконали, Москва знищила їх самих.

Ставимо питання: за що ж тоді хвильовісти-уердепівці українських комуністів величають як **героїв**?

Навіщо національну зраду та криваві злочини українських комуністів хвильовісти-уердепівці через свої „Вісті” трактують як „велике і слушне діло”?

Що має означати фраза?: „Проте наші націонал-комуністи не мали щастя Тіта”. („Українські Вісті” стаття „Безприкладний пакт” ч. 66 841 19 серпня 1954 р.).

Навіщо **ЦК УРДП** **уболює**, що українські комуністи не мали щастя дорватися до монопольної неподільної влади й панування над українським народом?

Якби **УРДП** було справді антикомуністичною організацією, тоді редактори „Українських Вістей” висловили б своє уболівання з приводу української бездержавності в чисто **національній** формі: „Симон Петлюра не мав щастя Джузеппе Гарібальді!”

У статті „Наша ідеологія” пан Багрянний запевняє, що **УРДП — українська партія:**

Щодо цього твердження ми маємо сумнів і обгрунтовані застереження!

За найточнішими й найавторитетнішими сатирично-гумористичними дослідженнями — це **хибна** фальшива думка.

Українство **УРДП** полягає лише в його рекламній — показовій **формі**, а саме, в **шильдї та мові**, а решта — все чуже: організаційна структура й тактика **УРДП** — **большовицькі** (осередки, крайкоми, секретаріят, генеральний секретар, спецкомісії при **ЦК**, революційна „демократія”, то б то, погромництво, брехня, шантаж, демагогія))

**УРДП** посідає охлократично-споживацький світогляд, а уердепівська „ідеологія” просякнута тенденціями **безкласового жебрацтва, противного духові української традиційної заможности.**

Керівна верхівка **УРДП** (табір партійного хвильовизму) використовує Українську Національну Раду як принагідний тимчасовий **постоялий двір** з дармовим харчуванням та ночліжкою.

Ми зазначили, що **УРДП** має ідеологію здекласовану, напіввласницьку, червону, кольору багряннівської шкірянки.

Щоб не бути голословними, наводимо докази з „Програмових засад” **УРДП.**

В „Наших позиціях” ч. 1, 1948 р. у статті В. Кравчука „Де корінь наших розходжень?” на сторінці 32 читаємо: „Ми є партія антикапіталістична, незалежно від того, чи той капіталізм державний, трестівський чи навіть ліберальний. Водночас, ми без захоплення слухаємо Черчіла і не збираємося заводити в нашій країні англійського, ба навіть американського, хоч би наймодернішого та найдемократичнішого капіталізму”.

Там же на сторінці 35 читаємо: „...Теза про свободу приватної власності є наймогутнішою підмогою революції в ССРСР.

Ні, наші доктринери „соціалісти”, мавпуючи Маркса і повторюючи зади соціал-демократів, меншовиків і троцькістів, заперечують це і відкидають тих, хто на таких позиціях стоїть”.

Постараємось розібратись у цій крутійській демагогії **УРДП**.

В програмових засадах **УРДП** („Наші позиції” ч. 1, 1948 р., стор. 56, пункт 7) читаємо:

„В українській державі банки, шляхи сполучення, важка промисловість, надрі, копальні та ліси державного значіння є власністю нації”.

Це значить, що перечислені об’єкти економіки України будуть **недоступними** для приватної господарчої ініціативи і належатимуть виключно **державі** (удержавлений сектор).

Отже, сьомий пункт „програмових засад **УРДП**” виключає можливість існування на Україні **класи великих приватних власників**.

Там же в пункті 8 читаємо:

„Промислові заклади недержавного значення передаються у власність господарсько незалежним муніципалітетам, сільським громадам, кооперативам та вільним робочим товариствам”.

Це значить, що об’єкти української економіки „недержавного значення” мають відійти до **усуспільненого** сектору (замаскована форма сектору удержавленого).

Отже, восьмий пункт „програмових засад **УРДП**” **закриває доступ** приватній господарчій ініціативі до другорядних і навіть до третьорядних об’єктів української економіки.

Цим самим „програмові засади **УРДП**” **виключають можливість** існування на Україні основної національної господарчо-економічної верстви, а саме, багаточисельної, могутньої, заможньої **класи дрібних приватних власників**.

А про приватну власність там же в пункті 9 говориться так:

„Поруч з цим надається громадянам української держави воля розвитку приватних підприємств **в межах діючих законів**”.

Цей хитромудрий демагогічний викрутас розуміємо так: після удержавленого, усуспільненого та кооперованого секторів громадянам української держави залишається (в „межах



діячих законів”) здоровенна уердепівська партійна дуля!

У пункті 14 „програмових засад” УРДП читаємо: „Основною формою внутрішньої торгівлі є незалежна від держави кооперація.

Рівночасно допускається існування приватної торгівлі”.

Звертаємо увагу читачів на слово „допускається”.

Це — чергова уердепівська програмова дуля обом класам приватних власників та всім господарчо-здібним громадянам української держави!

## В И С Н О В К И :

1. Своїми „програмовими засадами” УРДП орієнтується на **найреакційнішу** та **найпаразитарнішу** форму капіталізму, а саме, на удержавлений та усупільнений капіталізм.

При відсутності могутніх класів великих та дрібних приватних власників, усупільнений капіталізм — це замаскована форма капіталізму удержавленого.

При такій господарчо-економічній системі держава стане **всепожираючою машиною**, яка вимагатиме для свого паразитарного існування величезного, до неймовірних розмірів роздутого, бюрократичного службового апарату, нічого не продукуючого, а лише **споживаючого**. Народиться нова „класа” удержавлених та усупільнених паразитів.

2. „Програмові засади УРДП”, надаючи примат удержавленому та усупільненому секторам в ділянці економіки:

а) зводять нанівець ПРАВО ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК ОСНОВИ ОСНОВ ГОСПОДАРЧО-ЕКОНОМІЧНОГО ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ;

б) створюють передумови до ліквідації приватної творчої господарчої ініціативи;

в) сприяють стабілізації стану зубоження та пролетаризації української нації;

г) виключають можливість до постановня на Україні ВЛАСНОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ, МОГУТНЬОЇ ТА БЛАГОТРИСЛИВОЇ ГОСПОДАРЧО-ЕКОНОМІЧНОЇ ВЕРСТВИ, як головної підпори держави, як будівника національної економіки, як творця національного добробуту.

3. Соціально-економічна частина „програмових засад УРДП” орієнтує українське громадянство на **злиденне безкласове суспільство**, над яким має панувати „суверенна безкласова держава”, керована уердепівськими „універсальними” політруками. Уердепівська партійна верхівка бо-

**іться** факту постановня на Україні незалежних економічно класів приватних власників, **бо в такому разі само УРДП і його кадри в КП(б)У та в комсомолі втрачають ґрунт і сенс свого безкласового існування.** А при такій ситуації годі й думати про монопольне володіння паразитарно-месіянським, партійно-урядовим коритом.

4. Фактом заперечення класів приватних власників „програмові” засади **УРДП** українську самостійну державність З ЕКОНОМІЧНОГО БОКУ зводять до звичайнісінької паперової формальности.

5. „Програмові засади **УРДП**”, як **партійний документ**, — це знаменитна „фількіна громаота”, розрахована на мистецьке окомилування ліво-соціалістичними пропагандивними фейверками. Це щось подібне до постаті **без обличчя** (без специфічних індивідуальних класово-партійних прикмет)).

Партійна програма **УРДП** — це ціла державна „конституція”.

Так, це — перелицьована сталінська конституція в ліво-соціалістичному напрямку!

І отакими таборовими „конституціями” пописується **УРДП**, як „партія українського трудового народу”!

Який же бідний отой український народ!

Якщо, за прикладом **УРДП**, всі українські партії напишуть подібні „конституції”, тоді український трудовий народ матиме стільки „самостійних україн”, скільки і самих партій!!!

Панове уредепівці! Чи доходить це до Вашої свідомости?

Отож, ставимо запитання. Хто справді є „люди з нечистою совістю, або політичні невігласи”: чи репрезентанти ідеології приватно-власницької, класової, жовтоблакитної, чи носії ідеології жебрацької, здекласованої, з кольором червоної шкірянки!

## **8. ПОЛІТИЧНЕ ФІЯСКО ПИСЬМЕННИЦЬКОЇ КОМІРЧИНИ**

У пункті 5-му свого „Звернення” (Наші Позиції” ч. 2, 1948 р. стор. 6) пан генсек навчас членів **ЦК**:

„Потрібна ота партія, яка би дала українським продуцентам і воївникам залізну організацію. Потрібна партія українських селян і робітників. Якщо ми такої партії не створимо, значить ми, як нація, нічого не варта. Значить ми не нація, а якесь „плачуче, деклямуюче

і співаюче” інтелігентсько-націоналістичне непорозуміння. А особливо, коли ми ще й чинимо опір тій єдино доцільній тенденції, — тоді ще гірше. Але всякий тут опір мусить бути **немилосердно розгорощений**”.

(Підкреслення мос. — С.К.)

Відповідаючи панові генсекові, вношу належну ясність.

1. Радимо йому ім'я української нації залишити в спокої;
2. добре розуміємо, яка йому потрібна „партія”;
3. стверджуємо, що не всі ще запаморочені демагогічними шаманськими закликаннями;
4. радимо панові генсекові ліквідувати неписьменність у ділянці соціології та економічних наук та усвідомити, що без цих наук будь-яка політика (чи зовнішня, чи внутрішня) — нічогісінько не варта.

Але цього мало: треба не тільки знати, але й **уміти**.

Щоб бути фаховим політиком, треба, крім спеціальної фахової освіти, набути фахового **досвіду** у галузі **державного будівництва** (в амбасаді, в міністерстві, в губерніяльній управі). Не вірите? Спитайте фахівців із кіл УНР.

І якщо ми, українське громадянство, насамперед інтелігенція, урдепівський „революційно-дмократичний” погром в **УНГ**, компромітацію та розвал **ДОБРУС-у** в Англії, пропаганду українського яничар-комунізму в пресі **УРДП**, неписьменність в економічних науках та політичну „фількіну грамоту” пана генсека, і, нарешті, новоульмівські казки барона Мюнгаузена в багрянівському виданні... трактуватимемо як партійну ідеологію та фахову політику, — тоді ми справді як нація — нічого не варта!

### **БІДНА УКРАЇНЬСЬКА НАЦІЯ!**

Фігільові-Хвильові скинули її з державного пьєдесталу в письменницьку комірчину та перетворили в галасливий „Літературний ярмарок”.

За словами пана Голубенка, це зробили „люди прометеївської вдачі, великі українські патріоти-ідеалісти, люди великого героїчного чину і подвигу в ім'я найвищих ідеалів української нації”. („Українські Вісті” ч. 47, 13 червня 1954 року. Стаття „Паки і паки: „хвильовізм”).

От, бачите, які наші! Наробили шкоди, та ще й вихваляються! Сами докотилися до прірви, і оту бідну Націю добили „до ручки”.

Воістину: паки, паки і паки — розперезалися посіпаки!

Зробивши аналізу „ідеології” та революційній „демократії” **УРДП**, ставлю питання: на чому ж тримається політичний авторитет пана генерального секретаря **ЦК УРДП**?

**їться факту постановня на Україні незалежних економічно класів приватних власників, бо в такому разі само УРДП і його кадри в КП(б)У та в комсомолі втрачають ґрунт і сенс свого безкласового існування.** А при такій ситуації годі й думати про монопольне володіння паразитарно-месіянським, партійно-урядовим коритом.

4. Фактом заперечення класів приватних власників „програмові” засади **УРДП** українську самостійну державність З ЕКОНОМІЧНОГО БОКУ зводять до звичайнісінької паперової формальности.

5. „Програмові засади **УРДП**”, як **партійний документ**, — це знаменитна „фількіна громаота”, розрахована на мистецьке окомилування ліво-соціалістичними пропагандивними фейсерверками. Це щось подібне до постаті **без обличчя** (без специфічних індивідуальних класово-партійних прикмет)).

Партійна програма **УРДП** — це ціла державна „конституція”.

Так, це — перелицьована сталінська конституція в ліво-соціалістичному напрямку!

І отакими таборовими „конституціями” пописується **УРДП**, як „партія українського трудового народу”!

Який же бідний отой український народ!

Якщо, за прикладом **УРДП**, всі українські партії напишуть подібні „конституції”, тоді український трудовий народ матиме стільки „самостійних україн”, скільки і самих партій!!!

Панове урдепівці! Чи доходить це до Вашої свідомости?

Отож, ставимо запитання. Хто справді є „люди з нечистою совістю, або політичні невігласи”: чи репрезентанти ідеології приватно-власницької, класової, жовтоблакитної, чи носії ідеології жебрацької, здекласованої, з кольором червоної шкірянки!

## **8. ПОЛІТИЧНЕ ФІЯСКО ПИСЬМЕННИЦЬКОЇ КОМІРЧИНИ**

У пункті 5-му свого „Звернення” (Наші Позиції” ч. 2, 1948 р. стор. 6) пан генсек навчас членів **ЦК**:

„Потрібна ота партія, яка би дала українським продуцентам і воївникам залізну організацію. Потрібна партія українських селян і робітників. Якщо ми такої партії не створимо, значить ми, як нація, нічого не варта. Значить ми не нація, а якесь „плачуче, деклямуюче

і співаюче” інтелігентсько-націоналістичне непорозуміння. А особливо, коли ми ще й чинимо опір тій єдиної доцільній тенденції, — тоді ще гірше. Але всякий тут опір мусить бути **немилосердно розгорочений**”.

(Підкреслення моє. — С.К.)

Відповідаючи панові генсекові, вношу належну ясність.

1. Радимо йому ім'я української нації залишити в спокої;
2. добре розуміємо, яка йому потрібна „партія”;
3. стверджуємо, що не всі ще запаморочені демагогічними шаманськими закликаннями;
4. радимо панові генсекові ліквідувати неписьменність у ділянці соціології та економічних наук та усвідомити, що без цих наук будь-яка політика (чи зовнішня, чи внутрішня) — нічогісінько не варта.

Але цього мало: треба не тільки знати, але й **уміти**.

Щоб бути фаховим політиком, треба, крім спеціальної фахової освіти, набути фахового **досвіду** у галузі **державного будівництва** (в амбасаді, в міністерстві, в губерніяльній управі). Не вірите? Спитайте фахівців із кіл УНР.

І якщо ми, українське громадянство, насамперед інтелігенція, урдепівський „революційно-демократичний” погром в **УНГ**, компромітацію та розвал **ДОБРУС-у** в Англії, пропаганду українського яничар-комунізму в пресі **УРДП**, неписьменність в економічних науках та політичну „філкіну грамоту” пана генсека, і, нарешті, новоульмівські казки барона Мюнгаузена в багрянівському виданні... трактуватимемо як партійну ідеологію та фахову політику, — тоді ми справді як нація — нічого не варта!

### **БІДНА УКРАЇНЬСЬКА НАЦІЯ!**

Фітільові-Хвильові скинули її з державного пьєдесталу в письменницьку комірчину та перетворили в галасливий „Літературний ярмарок”.

За словами пана Голубенка, це зробили „люди прометеївської вдачі, великі українські патріоти-ідеалісти, люди великого героїчного чину і подвигу в ім'я найвищих ідеалів української нації”. („Українські Вісті” ч. 47, 13 червня 1954 року. Стаття „Паки і паки: „хвильовізм”).

От, бачите, які наші! Наробили шкоди, та ще й вихваляються! Сами докотилися до прірви, і оту бідну Націю добили „до ручки”.

Воістину: паки, паки і паки — розперезалися поспіаки!

Зробивши аналізу „ідеології” та революційній „демократії” **УРДП**, ставлю питання: на чому ж тримається політичний авторитет пана генерального секретаря **ЦК УРДП**?

Приходжу до об'єктивного висновку: його політичний авторитет тримається на політичному **непорозумінні**, то б то, не на висновках здорового, критичного, тверезого розуму, а на спонтанних здвигах сліпих безконтрольних емоцій наївної політично-безкритичної частини українського громадянства з числа членів **УРДП** та їхніх спантеличених прихильників.

Шамансько-демагогічні заклинання сприймаються ними як неперевершені шедеври політичної мудрости...

Яка ж причина такої наївности та безкритичности?

Ця причина криється в відсутності фахових знань та політичного досвіду в наслідок 300 річної бездержавности та національно-політичної під'яремности.

Ніяка, навіть найкраща, письменницька комірчина не в силі дати ні фахових знань, ні політичного досвіду, щоб ту націю визволити та поставити на пьедестал суверенности, бо для цього потрібна самостійна держава, яку письменницькі комірники (ярмаркові „прометеї”) завалили.

Панове члени ЦК УРДП!

Прочитавши мою статтю, Ви напевно поставите питання: чого ми від Вас домагаємось? Таке питання ми передбачаємо не тільки від Вас, але й від Ваших спантеличених прихильників.

Заздалегідь даємо вичерпуючу відповідь.

Ми, українські політичні емігранти, що втікли від комунізму, остерігаємо Вас: перестаньте займатися небезпечними експериментами, які можуть закінчитись катастрофою не тільки для Вас особисто, але й для тих бідних наївних, спантеличених людей, які Вам довіряють, помилково трактуючи Вас як щирих друзів та добрих патріотів.

Ваші експерименти з небезпечними фікціями, у вигляді таборових „універсальних” партій та революційних „демократій”, а також загравання з українським яничар-комунізмом, кидають ганебну й підозрілу тінь на всю українську підсоветську еміграцію та ставлять українську національно-визвольну справу у чужинецькому світі **під великий знак запитання**.

Робіть яку хочете партію, видумуйте яку хочете ідеологію. Але подбайте, щоб то була **дійсно партія** (як частина класи), а не збіговисько здекласованих змовників (яким є **ЦК УРДП**), і щоб ця партія мала **дійсно ідеологію**, а не націонал-комуністичну змову проти українського народу.

А позапартійне українське громадянство, що трохи вміє мислити самостійно, радо й охоче у такій добрій справі Вам допоможе.

Перш за все, ми щиро радимо всім членам теперішнього **ЦК УРДП** піти на фаховий вишкіл до наших високошанованих батьків із старої та нової еміграції, а саме: до пана професора **Панаса Васильовича Феденка**, та до пана генерала **Олександра Михайловича Титаренка**. Обидва вони — мудрі й досвідчені батьки, добрі й щирі патріоти, а, головне, високі досконалі фахівці.

Без фахових знань та досвіду всяка політика — це миляна бульбашка.

А дати **перший почин і особистий приклад** у політичному вишколі урдепівських провідних кадрів та **стати першим учнем** у цих прекрасних фахових батьків повинен би не хто інший, **як сам генеральний секретар ЦК УРДП...** Йому особисто найбільше бракує фахових знань та фахового політичного досвіду.

А опікуватися здоров'ям та давати добрі настанови в поведінці слухачів вишкільного курсу не відмовиться, як добрий українець, пан доктор **Василь Плющ!**

Отже, в добрий час за дружню працю! На революційний штурм фортець фахової науки! Слава високодосвідченим фахівцям! Досить задрипаного таборового політиканства! Пора братись за фахову і відповідальну політичну працю, **поставлену на фахові наукові основи і світовий досвід!**

Перед цим треба висповідатись не тільки в українського митрополита, але й у старих пеллюривців-уенеривців, яким Ви завдали тяжкої образи й наруги. Треба буде Вам щороку ходити на прощу до могили покійного **І.П. Мазепи...**

А я, як український поет, постараюсь написати Вам у віршах текст покаяної молитви, яка б мала дійти до шляхетного духа святого великомученика **Ісаакія...**

Пардон! Мало не забув! Трохи уваги Вашому найбільшому „божеству” — **М. Фітільову!**

Якщо Ви, панове члени **ЦК УРДП**, щиро вірите й переконані, що хвильовизм, **як політична течія** для української нації є річ політично корисна, тоді на конкретних речевих фактах дайте докази:

1. що хвильовизм нічого спільного з комунізмом не має;
2. що **М. Хвильовий** боровся за самостійну українську державу в армії Української Народньої Республіки;
3. що **М. Хвильовий** прилюдно зрікся комунізму та викинув свій партійний квиток.

Щоб розв'язати питання хвильовизму **остаточно**, треба його розглядати в світлі популяризації нашої визвольної справи в міжнародних політичних і державних колах.

**УНРада** докладає всіх зусиль, щоб чужинецький світ нашу визвольну справу **зрозумів**, виявив до неї свою **прихильність** та виказав чинну **підтримку**.

Але міжнародній політичний світ докладає всіх зусиль до **поборення комунізму**.

В зв'язку з цим ставлю два питання:

1. **Чи сприяє успіхові** української визвольної справи в колах чужинців пропаганда українського націонал-комунізму пресою **УРДП**?

2. Чи являється фракція **УРДП** в **УНРаді** (як носій та пропагатор націонал-комунізму) конструктивним чинником у діловій співпраці **УНРади** з чужинецькими політичними колами?

Ці два питання стосуються безпосередньо до членів **УНРади**, які мають займатися політикою.

**Політика** — це заняття державними справами в інтересах свого народу.

**В чій інтересах** ведеться націонал-комуністична уер-депівська пропаганда?

До речі, інші еміграційні спільноти (серби, поляки, балтійці, румуни, мадяри) таким паскудством не займаються.

І як прикро й соромно, що націонал-комуністичне багно прийшло до української спільноти і навіть розпускає свій сморід в **УНРаді**!

**ПІДСУМКИ.** Підвожу підсумки та виставляю на широку дискусійну дорогу наступні 10 тез.

1. Не існує в світі універсальної, то б то, всеохоплюючої, всенародньої або загально-національної ідеології.

Походження ідеології є суто класове; партійна ідеологія є ідеологія класова.

2. Здекласованих партій нема. Класа є частина нації, а партія є частиною класи.

Організація, що претендує на право всенародньої репрезентації, не має підстав називатися партією.

3. Нема в світі такої окремої партії, яка могла б бути правдивим повноцінним виразником інтересів та волі цілого народу (усіх наявних у ньому класів та станів).

Партія є авангард, репрезентант та виразник інтересів і волі лише окремої класи.



4. Виразити повністю і всебічно інтереси та волю всього народу на Україні та на еміграції можуть лише **всі разом узяті** партії, станові та громадські організації.

5. Згідно з пунктом 4, **УРДП** не має ніяких підстав на монополізацію права виразника інтересів та волі цілого українського народу (до речі, не спитавшись думки та згоди того народу).

6. При наявності **УРДП** в українському політичному житті інші українські партії поставлені нею в невизначене фальшиве становище, бо ж **УРДП** проголосила себе „універсальною робітничо-селянською партією... партією всього українського народу”.

7. В світлі цих 6 тез **УРДП** не має ніяких підстав називатися партією.

Це штучне таборове твориво не має нічого спільного з нормальною партією західньо-європейського зразку.

Претендуючи на універсальність та на всенародність, **УРДП** заперечує класово-партійне буття, а тому не посідає і не може посідати власної офіційної зформованої і виробленої ідеології.

8. З точки зору науки та життєвої дійсності вільного демократичного світу поняття „революційна демократія” — це політичний абсурд.

З точки зору української життєвої дійсності революційна „демократія” — це знаряддя руйні.

9. Справжня, підпільна, неофіційна, незаконнонароджена „ідеологія” **УРДП** — це фітільовщина, відома під назвою хвильовизму, як форма українського націонал-комунізму.

Перманентна уердепівська пропаганда ідей фітільовщини на вічах **ДОБРУС-у** та в пресі компромітує українську визвольну справу і народ в очах чужинецького світу.

10. Національно-визвольні інтереси українського народу на еміграції вимагають негайного усунення фракції **УРДП** зі складу **УНРади**.

Замість неї доцільно і конче потрібно ввести в **УНРаду** представників від станових та громадських організацій, що **УНРаду** визнають та готові її всебічно підтримувати.

Отже, ці тези скеровані не проти окремих осіб, а проти цілої організації, яка створена на порочних засадах.

Прошу відгукнутися на ці тези усіх виходців із **УРДП**.  
Панове члени **УРДП!**

Треба сподіватися, що дехто спробує зробити мені закид, що я намагаюся скомпромітувати революційну „демократію” на ґрунті якихось особистих порахунків.

В це питання виношу вичерпуючу ясність.

З паном генеральним секретарем **ЦК УРДП** я особисто не знайомий, бачив його лише раз у Лондоні, але не розмовляв з ним і ніяких особистих чи листовних звязків з ним не мав і не хочу мати.

В свій час, в 1952 році, я був членом Крайового Комітету **УРДП** на терені Англії. Як до мене ставились члени крайкому? Якнайкраще! Ставилися з пошаною. Ніяких конфліктів з ними не мав.

Звертаюся до всіх рядових і керівних членів УРДП з діловою пропозицією: дисципліна і порядок! Чесна гра! Ніякого шарлатанства на ґрунті якихось окремих порахунків! Прошу скерувати Вашу увагу лише на зміст моєї брошури та на виставлені в порядку дискусії 10 тез.

Прошу і попереджую уердепівську пресу — „Українські Вісті”, „Український Прометей” та „Молода Україна”: вести ідеологічну дискусію не на спекуляції особою автора брошури, а виключно на порушеннях у тому виданні питаннях.

Сподіваюся, що уердепівські партійно-газетні борзописці своєю газетною поведінкою не будуть провокувати мене до викриття партійних тасмниць секретаріату **ЦК УРДП**, який уердепівській пресі завдає „тон”.

Я роблю попередження уердепівській пресі тому, що революційну „демократію” **УРДП** дуже добре знаю!... Знаю, на що вона „здібна”!...

Отож, її треба спрямувати в ідеологічній дискусії на путь праведну, без брехні та наклепництва.

Ніхто не може скомпромітувати **УРДП** так, як це вона зробила сама своєю руїницькою діяльністю.

Панове члени **УРДП**! До Вас промовляє колишній Ваш партійний колега, який зрозумів та глибоко усвідомив, куди заводять „Наші Позиції”.

Стверджую, що серед рядових уердепівців, з числа людей середнього і старшого віку, є чесні, свідомі й жертвенні українські патріоти, які ще не винесли свого остаточного слова відносно революційної „демократії”.

Між членами **УРДП** є добра, здібна, патріотична українська молодь. Але цій безперечно морально-здоровій, інтелектуально-здібній молоді бракує одного: **бракує фахових знань та життєвого досвіду**. І саме це заважає та унеможливає цій молоді критично поставитись до „по-

літики” та до „ідеології” своєї партійної верхівки та до її всляких „звернень” і писань.

Проте, чимало рядових членів УРДП самотужки, навпомацки дошукались істини, зрозуміли, куди заводять „Наші Позиції”, роздивились та збагнули, у що вони „вступили”.

І роздивившись та збагнувши, відчули в своїй душі гидоту і тепер „виступають”, оглядаються та обережно оминають оте брудне місце, щоб, часом, знову не „вступити”.

Я особисто зробив так: відкинув набік усі свої емоції, вирішив керуватися лише розумом, відмовився шукати істину навпомацки.

Щоб розпізнати та збагнути, що таке УРДП та її людо-ненависницька „демократія”, я застосував метод наукового аналізу, а саме: а) наукові висновки з політекономії та соціології; б) свій власний перевірений життєвий досвід під советами та на еміграції; в) висновки з спостережень та досліджень пропаганди і партійних акцій УРДП; г) знання „ідеологічних” та тактичних партійних таємниць секретаріату ЦК УРДП; д) засоби гумору та політичної сатири.

І із всіх своїх висновків я виклав Вам лише те, що сказати **можна** і що сказати **конче потрібно**.

Я вийшов з **УРДП** тому, що не хочу нести відповідальності за злочини уердепівської партійної верхівки.

Я переконався, що теперішнє **УРДП** за своєю організаційною структурою й тактикою — це еміграційний **близнюк КП(б)У**, чи то пак, її „**Антипод**”.

Я переконався, що, так звана, уердепівська революційна „демократія” політично є справа **реакційна**, а для українського народу — це справа **небезпечна і згубна**.

І підкреслюючи це, прошу Вас ще раз уважно перечитати те місце, де описано дискусію між п. А. Бондаренком та п. С. Ч-м. Зверніть увагу на поставлені по дискусії питання. Уважно подумайте над моїми висновками та спитайте фахових людей інших політичних переконань.

Насамперед, звертайтеся за порадами до старих побратимів Симона Петлюри, до петлюрівців-уенерівців, творців та оборонців Української Самостійної Держави — **У.Н.Р.**

Панове уердепівці, брати мої! Не думайте, що цей бичуючий обвинувальний акт на **ЦК УРДП** та його лідера пана І. Багряного являє для мене якусь приємність. Ні, навпаки! Я відчуваю у своїм сумлінні гостре почуття сорому за дії деяких своїх кривних братів, земляків-наддніпрянців, моїх недалеких сусідів, що так уперто і фанатично взя-

лися захищати, виправдовувати та возвеличувати зрадників власного народу — українських комуністів.

Ніякими „українізаціями”, ніякими „азіатськими ренесансами”, ніякими ваплітянськими „літературними ярмарками”, — українські комуністи не можуть окупити та спокутувати своєї ганебної національної зради.

Зруйнувавши на спілку з Москвою Українську Самостійну Державу, українські комуністи віддали свій народ хижачській Москві на поталу та масове фізичне винищення голодом, каторгою, тортурами та розстрілами.

Отож, українські комуністи (хвильові, скрипники, любченки, шумські та затонські) у вирішальний час боротьби за Українську Державу показали себе (після Москви) для українського народу ворогом № 2.

І ця ганебна національна зрада тяжітиме над українськими комуністами **вічним прокляттям** у майбутніх наших поколіннях.

Брати мої, панове уердепівці!

Уважно подумайте над одним простим питанням: **що то за люди**, які захищають, виправдовують та возвеличують ворогів нашого народу, та з якою метою вони це роблять?

А моя мета — допомогти Вам у цьому питанні зорієнтуватись та дошукатись істини-правди.

Дошукуйтесь істини, пізнайте її, прислухайтесь до її голосу, ідіть по її слідах, — і вона визволить Вас із духовного полону багрянівського гуляйпілля, від каїнової революційно-„демократичної” лженауки, від ненависної примари українського яничар-комунізму, від ледачої зраї партійних дармоїдів, що нахабно залазять у Вашу трудову кишеню!...

З братнім привітом!

**Автор**

1955 року  
Лондон, Англія.

## ЧАСТИНА ДРУГА

„**ЦК УРДП** — 4-му з'їздові **ОДУМ-у** в Канаді.

До президії 4-го з'їзду Об'єднання Демократичної Молоді.

Сьогодні Ви і Ваші однолітки в Україні стоїте ще по різних боках залізної заслони. Але не загорами той день, коли Ви станете плече в плече, коли замість слів почне говорити зброя, коли на Вівтар Батьківщини треба буде класти не працю, не матеріальні засоби, а свою кров і навіть своє життя — тоді наша молодь покаже чого вона варта”.

(„Українські Вісті” ч. 70-71 від 2-5 серпня 1954 р.)

### ПЕТЛЮРІВСЬКИЙ ЛІС

(Антикомуністичний марш української молоді.)

Друг-юначе, кохана дівчино,  
хто безвусих до жертв намовля?  
Не чекай героїчного чину  
в таборового пана — ноля!

Молодь, молодь, сирітко бездомна,  
стережись багряних „літургій”:  
твоя кров — не криничка бездонна  
і не крам для шахрайських торгів!

Тобі „стружуть” лже — гімни нікчемні  
Фітільовських кошар ватажки,  
щоб своїм словоблудством знічев'я  
заманить на криваві стежки.

А сами поховалися „в лози”  
та на бойно цькують барана.  
На очах крокодилячі сльози,  
а в сльозах кипить лють багряна.

(Приспів)

На шляху новім, широкім —  
по чотири струнко кроком!  
Хай несуть м'язисті руки  
прапор праці та науки!

Хто легенди склада яничарам —  
братовбивцям — холопам комун?  
Ренегатів ЧеКа не квітчають  
ні маляр, ні латиш, ні румун!

Гей, еліто саньків таборових,  
чому „богом” у вас ренегат?  
І чому узялись, як корови,  
комунізмом в статтях ремігать?

На хрестинах, в церквах, на весіллях,  
в полюванні на „дійних коров”,  
Фітільовське нове дурман — зілля  
червоніє як різана кров.

(Приспів)

На шляху новім, широкім —  
по чотири струнко кроком!  
Хай несуть м'язисті руки  
прапор праці та науки!

Струнко, юні! Тихіше, підлизи!  
Геть з трибун бутафорію сліз!  
Викорчовуй пеньки хвильовизму  
та насаджуй петлюрівський ліс!!!

Годі порох музейний копати  
та оплакувать тіні мерців!...  
Бери книжку, сокиру, лопату:  
твоя доля — у власній руці!

Що притулку та захисту просить?  
Що жебрачить у щастя й добра?  
Твоя доля — жовтнева осінь,  
катастрофа мільйонів Дніпра!

Марш вперед, соколиная лаво,  
щастя-плата за працю й за піт!  
Не жадай яничарської слави,  
вмій до слухного часу терпіть!!!

(Приспів)

На шляху новім, широкім —  
по чотири струнко кроком!  
Хай несуть м'язисті руки  
прапор праці та науки!

## МАРШОВА ПІСНЯ УНГ

„Не забуваймо про меч; учімося  
міцніше тримати його в руках”.

(С.В. Петлюра)

### ВПЕРЕД

(Військова маршова пісня української молоді, організованої  
під прапором Української Національної Гвардії)

Як гримне в залізну заслону  
кулак визвольних канонад,  
ми рушим в блакитних колонах  
братам кайдани розтинать.

Чекаєм сигналу: „До зброї!”  
Козак із мечем — володар!  
Наш гнів у серцях і набоях —  
по банді кремлівській удар!

Україна в неволі й нарузі,  
мільйони в ведмежих краях!  
Це — батько і мати, це — друзі,  
брати, нареченна твоя!

Ударить по силі ворожій  
все полум'я фронту й повстань.  
На рідній землі переможуть  
ідея, завзяття і сталь.

Свій МЕЧ, як стяг,  
тримай міцніш і вище!  
Твердіше крок!  
Стрункіш ряди шерег!  
З мечем в руках —  
додому шлях найближчий,  
і наш девіз:

на ворога, вперед!

В серцях з заповітом Петлюри,  
на рідній землі дорогій  
зметем ми соборним алпором  
червону орду ворогів.

З голготи розп'ятих народів  
нам путь зрозуміла й проста:  
ми — діти козацького роду,  
ми — орден Тризуба й Хреста.

За гідність і право людини,  
за спокій на кулі земній,  
за ВОЛЮ святу і єдину —  
останній закінчимо бій!

Хай впишуться наші офіри  
на камені цвинтарних плит,  
засяють як злото й сафіри  
на Прапорі сонце й блакить.

Козацький стяг  
підносьте гордо й вище!  
Хай дух Вождя  
наказує й веде  
в священний бій —  
тюрму народів знищить!  
З мечем в руках —  
на ворога, вперед!  
Вперед!

Вперед!!

Вперед!!!

## **СПЕЦПАТРОШЕННЯ СКИТАЛЬЧИХ КИШЕНЬ**

**(Слово про спецкомісію ЦК УРДП)**

Звідкіля взялися свахи,  
що ведуть торгівлю страхом  
та лякають Ганну й Дуньку,  
щоб купили в вас рятунок?

„Ох, пропали, сестро Ганько!“ —  
плаче свашечка Ковганка. —  
„Як Цекуха не врятує,  
то повісять всіх... за тую!

По великому секрету  
донесла мені Секлета:  
наших пхають Василяки  
в Дніпр штаньми ловити раки...



А жінки в убраннях Єви,  
за наказом крутієвим,  
як бува улов багатий,  
мусять раків витягати.

Всі втопилися... Клянуся!...  
Глибина ж яка, Ганнусю!!!...  
Тільки впливля Оришка  
під секлетині шпоришки!...

Вируча з такого горя  
спецкомісія Лигора:  
продає квитки рятунку...  
Як Тобі, то вже... за фунтик.

Не скупись, сестричко Ганно...  
Наша доля прелогана...  
Мені снилось, що з бараків  
гонять нас ловити раків.

В небезпеці доля наша —  
пам'ятай про це, Дуняшо!  
Новоульмівська Цекуха  
визволя з залому духа!"

Каже дядько Горіяшко:  
„Дістаються гроші тяжко.  
Хоч спитай Біду Антона  
із країни Вашингтона.

Ось порада для спецкому,  
Хитромудро-ледачкому:  
Грошей хочеш? Лізь у вовну,  
у цегельню чи газовню!

Відкидай, Дуняшо й Ганько,  
марну паніку з ковганки!  
Не давать фунтів нікому  
на годівлю ледачкому!!!

Нас у Англії рятує  
та безпеку гарантує  
на перо ЦК іржавє,  
а закон і міць держави.

З міркувань демократичних  
Ви поставтеся критично  
до фінансових патрошень  
вициганювача грошей.

Та скажіть: „Весела свахо,  
пошукай другого фаху!  
Дать Комісії Рятунку  
Фах найвищого гатунку!!!

Новоульмівські фіглярки  
люблять марку, фунт, долари...  
До німецького віртшафту!!  
Спецкомісія, — у ШАХТУ!!!”

## З М І С Т :

	Стор.
Передмова ... ..	3

### ЧАСТИНА ПЕРША

Доповідь п. А. Бондаренка ... ..	7
Зауваги до марксизму ... ..	9
Еволюція золотого мішка ... ..	10
Еміграційні парадокси ... ..	12
Безклясова шаманія ... ..	18
Аналіз головної „ідеологічної” основи УРДП ... ..	19
Заувага до джерела походження „ідеології” УРДП ... ..	32
Революційна „демократія” УРДП в пропаганді та партійних акціях ... ..	35
Готентотська мораль та уердепівські моралісти ... ..	46
Тітовська халупа та уердепівська мебля... ..	50
Ідеологія багряної шкірянки ... ..	57
Політичне фіяско письменницької комірчини ... ..	64

### ЧАСТИНА ДРУГА

Петлюрівський ліс ... .. (Антикомуністичний марш української молоді).	73
Висред ... .. (Військова маршова пісня української молоді з УНГ)	75
Спецпашошення скитальних кишень ... .. (Слово про Спецкомісію ЦК УРДП).	76

## ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

Український гуморист, дядько Максим Решетняк, (С. Г. Крель), має за честь повідомити Високошанованих Читачів, що з Нового Року поступить в друк його новий твір, а саме, збірка гумору й сатири під назвою „ІЖАК”. В цю збірку увійдуть дві статті:

- 1) „Лекція гумористичної математики”,
- 2) „Хто справді — темна маса?”

У збірку увійдуть сатирично-гумористичні поеми:

- 1) „Літературна дискусія”,
- 2) „Лицарі жебрацтва”,
- 3) „Брехальна лавочка”,
- 4) „Чортяче переродження”,
- 5) „Спецкомісія у шахті”,
- 6) „Неделімая телега”,
- 7) „Бодня й покута”.

---

Поеми написано віршами. Персонажі та сюжети до них взято з натури (з нашого еміграційного життя). Дорогі земляки, панове українці! До щасливого побачення з великодньою „писанкою”, з веселим колючим „Іжаком”! Читайте „Усмішки дядька Максима”!

З правдивою до Вас пошаною Ваш слуга

**Максим Решетняк**

## ВИПРАВЛЕННЯ ДРУКАРСЬКИХ ПОМИЛОК

Стор.	Рядок		Надруковано	Повинно бути
8	12	знизу	зустрінутий	зустрінутий
8	6	"	невигідне	невигідне
10	24	згори	великих	великих
10	26	"	вийнятком	вийнятком
11	16	"	Власником	Власниками
14	23	"	становлять	становлять
15	10	"	класів та стаів	клас та станів
16	9	знизу	Суб'єктивні	суб'єктивні
17	18	"	Координація	координація
18	15	"	тракториства	тракториста
19	15	згори	„ідеологічної”	„ідеологічної”
19	21	"	в усах	в умах
20	5	"	тишина	тиша
20	14	"	кушають	кушають
20	23	"	справи	вправи
21	25	"	славні	власні
22	16	"	генсе	генсек
22	9	знизу	партійно	партійно
23	21	"	побітників	робітників
24	12	згори	диференцію	диференціацію
24	17	знизу	еміграційнимиро	еміграційним прокомуністичним
25	17	згори	класів	клас
26	6	"	приватніх	приватних
26	15	знизу	те саме	те саме
27	1	згори	статті	В статті
27	18	"	Майстренківська	майстренківська
27	11	знизу	соцідарности	солідарности
28	10	"	Батьщині	Батьківщині
31	15	згори	житьової	житьової
31	10	знизу	однонапрямно	однонапрямно
33	7	згори	вияснення	виясненням
34	13	"	булукають	блукують
36	15	"	кожний	кожній
37	2	згори	засуджене	засуджує
38	24	"	річочин	речовин
39	11	знизу	пам'ятаємо	пам'ятаємо
40	14	згори	пов'язувалась	пов'язувалась

Стор.	Рядок	Надруковано	Повинно бути
41	13	знизу звертають	звертаюсь
42	20	” жадного	жодного
42	11	” УРДП.	УРДП.”
43	11	” певніх	певних
43	2	” тобі	тобі
45	7	” категорич-ній	категоричн.й
45	2	” дамократична	демократична
47	11	згори значіння	значення
54	2	” комуністичної	комуністичної
56	1	знизу уєдепівців	уердепівців
57	15	згори безкласовіх	безкласових
57	20	” Пам’ятайте	Пам’ятайте
58	3	” паодовжувачем	продовжувачем
59	6	знизу уерспівця	уердепівця
63	9	” багаточисельної	багаточисельної
64	12	згори знаменитна грамота	знаменита грамота
64	15	” індивідуальних	індивідуальних
65	10	” закликаннями	закливаннями
65	21	” д;мократичний	демократичний
68	1	” розв’язати	розв’язати



